

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Savage TITAN

E.V. OLSEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Vahşı Titan

Kuzey Kıyısı Titanları Kitap 1

E.V. Olsen

Telif hakkı © 2024 E.V. Olsen Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Cherie Mathis tarafından düzenlenmiştir

Kitap Kapağı ve Biçimlendirme: Maldo Designs

Yayıncı: E.V. Olsen

<https://evolsenbooks.weebly.com/>

İçindekiler

- [1. Tropes & Trigger Uyarıları](#)
- [2. En İyi Arkadaş Olalım](#)
- [3. Bölüm 1](#)
- [4. Bölüm 2](#)
- [5. Bölüm 3](#)
- [6. Bölüm 4](#)
- [7. Bölüm 5](#)
- [8. Bölüm 6](#)
- [9. Bölüm 7](#)
- [10. Bölüm 8](#)
- [11. Bölüm 9](#)
- [12. Bölüm 10](#)
- [13. Bölüm 11](#)
- [14. Bölüm 12 Yazar](#)
- [Hakkında E.V.](#)
- [Olsen'in Diğer](#)
- [Eserleri](#)

Tropes ve Tetikleyici Uyarılar

TROPES

cinsel uyanış, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici ana karakter, zorba ana karakter, incitme/teselli, huysuz/neşeli, boy farkı, hokey romantizmi

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap, okuyucuları rahatsız edebilecek bazı temalar içermektedir: betimleyici seks sahneleri, şiddet içeren oyunlar, şiddet/zorbalık, sert cinsel oyunlar, homofobik açıklamalarda bulunan homofobik üçüncül karakter (kitabın sonuna doğru ortaya çıkar), çocuklukta fiziksel istismara değinme, kitabın sonuna doğru üçüncül bir karakterin duygusal istismarı.

En İyi Arkadaş Olalım

Ayda bir kez, yeni çıkan kitaplar, özel fırsatlar ve üzerinde çalıştığım kitapların n izlemelerini içeren bir e-posta gönderiyorum. Listeye eklenmek isterseniz, sizinle tanışmak isterim!

Buradan kaydolun: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Bölüm 1

Alexei

Buz pistine çıktığımda kalabalık coşkuyla bağırıyor. Ev sahibi takımın taraftarları her zaman Titans'ın hokey maçlarının şiddetini ve gücünü görmek için stadyuma akın eder. Onların enerjisini içime çekerek, içimdeki kaynayan karanlığı besliyorum.

Kuzenim Viktor, ma öncesi ritüellerinden biri olan kaleci sopasını yere vurarak, buz mavisi gözlerinin ardında parıldayan çılgınlığı besliyor. "Bu aptallara asla unutamayacakları bir kabus yaşatalım."

Oda arkadaşım ve takımımızın merkez oyuncularından biri olan Jackson Reed, kendine özgü kendini beğenmiş sırtışını gösterir. "İkinci periyotta kanat oyuncularını merhamet dilemeye zorlayacağım."

Ben burun kıvırırım. "Göreceğiz bakalım. Bahse girerim ilk periyodu bile geçemez."

Aviators'ın aptal yeni kanat oyuncusu, ben sıraya girerken bana dik dik bakıyor. "Rus öküzü! Bütün gece seni tahtaya yapıştıracağım. Ma bittiğinde neye uğradığını anlamayacaksın."

"Büyük laflar. Beni böcek gibi ezdiğimde sözünün arkasında duracak mısın, yoksa ezilecek misin?"

Yırtıcı bir heyecanla dişlerimi gösteririm. Canavarlar oynamaya çıkmıştır. Bu aptal, başına gelecek felaketin farkında bile değil.

Puck düşer ve Aviators topu ele geçirir, ama sadece bir saniye için. Ben bu zavallı adamın üstüne atlıyorum ve onu bariyere çarpıyorum.

Kalabalık coşkuyla tezahüratlarla patlıyor.

Benim neler yapabileceğimi biliyorlar.

Ne için yaşadığımı.

Topu ele geçiriyorum ve Jackson'a pas veriyorum.

O pası yakalar ve heybetli yapısına yakışmayan zarif bir çeviklikle rakip oyuncuların arasından zahmetsizce geçer. Güçlü adımlarıyla Aviators'ın kalesine doğru ilerler.

Jackson şutunu hazırlarken, hava beklentiyle ınılıyor. Sopasının puck'a çarpma sesi arenada yankılanıyor ve kalabalığa heyecan dalgaları gönderiyor. Puck, hız ve hassasiyetle kaleye doğru uçuyor.

Aviators'ın kalecisi, Jackson'ın şutunun gücü karşısında hazırlıksız yakalanır ve çaresizce kurtarmaya çalışır. Ancak puck ağların arkasına girer ve ev sahibi taraftarların coşku patlamasına neden olur.

Jackson yanımdan geçerken ona dönerim. "Güzel şut. Bence o şut şimdiden merhamet dileniyor."

Jackson, Aviators'ın kalecisine döner ve biz yedek kulübesine dönüp oyuncu değişikliği yaparken şeytani bir gülümseme atar. "Sadece ısınıyorum. O kaleyi onun için cehenneme çevireceğim."

Kaptanımız Connor Walsh, tahtaların üzerinden atlayarak buzun ortasına doğru giderken bize yumruk tokuşturur. "Böyle devam edin, üçüncü periyotta onların gözyaşlarında yüzeceğiz."

"Kanat oyuncusu sakatlanacak demiştim." Kendi yedek kulübesine dönen aptala çenemi uzattım. "Sol dizini koruyor."

Jackson bana dönerek kaşlarını kaldırdı. "Ama hala oynuyor. Yumuşadın mı?"

Dudaklarımdan çıkan hırıltı karanlık ve yapışkandır. O benim arkadaşım olabilir, ama beni sına. Kimse benden gerçekten güvende değildir.

İkinci periyoda çıktığımızda, hedefimi hemen fark ettim.

Bana baktığını fark edince gözlerinde ateş parladı.

İntikam almak

istiyor.

İyi.

Ona hafifçe el sallıyorum ve dudakları büzölerek somurtuyor.

Puck düşer ve ben ona doğru ilerlerim, zayıflığı sezen bir avcı gibi dolaşırım. Ayakta kalmaya çalışır ama ben ona sert bir vücut kontrolü yaparım, yere yığılırken çığığını zevkle dinlerim.

Hakem düdüğü çalar ama ben henüz bitirmedim. Onu formasının yakasından çekip kaldırırm ve Rusça tehditler mırıldanırım. "Pes et yoksa seni burada öldürürüm."

O, hırlayarak yüzüme tükürdü. Aptal. Ben de karşılık olarak kafasını buza çarptım.

Bu, iki takımın da kavgaya karışmasına yetiyor.

"Evet, lanet olsun." Jackson bir oyuncuya saldırır, yumruğunu defalarca savurur. Kan her yere sıçrar, çünkü diğer oyuncunun burnunu kırdığı kesindir.

Tabii ki maçın geri kalanında oyundan atıldım. Ama önemli değil, çünkü sonunda Titans kazandı.

Bölüm 2

Alexei

Neredeyse donacak kadar soğuk olan su akışını kapatırken, aynı anda saçımdaki damlaları silkelemek için başımı sallarım.

Bugünün programı diğer günlerle neredeyse aynı: sabah 4:30'da uyanmak, kahvaltı yapmak, antrenman, Titans takım toplantısı, duş, dersler, kuvvet ve

kondisyon antrenmanı, tekrar duş, ev ödevi, sonra uyku.

Umarım bu gece uyku kesintiye uğramaz.

Şüpheliyim.

Jackson, gece yarısını çok geçtikten sonra, muhtemelen anlamsız bir gece buluşmasından dönerek, odamıza dalıp her türlü gürültüyü yapmaya devam ettiği sürece, bu mümkün değil.

Ve bu ay içinde ona kaç kez sessiz olmasını söyledim, ama o yine de devam ediyor.

Bir sonraki adım: o pis suratlıyı yastıkla boğmak.

Aptal herif.

Tabii ki, ben soyunma odasından geçerken, belime havlu sarılmış halde, bana köpekbalığı gibi sırtıyor. "Ne oldu? Yeterince uyuyamadın mı, Uyuyan Güzel?"

Dudaklarımı ince bir çizgiye sıkıştırarak onu kenara itip dolabıma ulaşıyorum. "Neyse ki benim arkadaşımın, yoksa bileğini kırardım, tatlım."

Boğazımı yakaladı, gözleri karanlık ve ölümcül. "Dikkatli ol, Petrov."

Ben de ona yaklaşp, lanet olası Cheshire Kedisi gibi sırtıyorum. Biz aynıyız. Psikopat pislikler. Ancak Jackson, şiddetten zevk alıyor gibi görünüyor. Sanki bir tür ön sevişme gibi.

Onunla başa çıkabilecek birini bulmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Sert, güçlü, ölümcül biri olacak. Kötü bir gün geçirdiği ve Jackson'ın nefes alışp çok gürültülü olduğu için bacağını vuracak türden biri. Başka türlü arkadaşım için çok sıkıcı olur.

Eminim bu yüzden kızları mendil gibi kullanıyor, üfleyip sonra atıyor.

Koç Nieminen kollarını kavuşturup ikimize de sert bir bakış attı. "Bu hafta sonu tribünde oturmak istemiyorsanız, çocuklar, kes şunu lan."

Dönüp yaşlı adama kaşlarını çattım.

"Bana bir daha çocuk deme." Sesim alçak ve zehirli bir tehditle doludur. Eski Stanley Kupası şampiyonu olması umurumda değil, suratını dağıtırım.

Beni görmezden gelir, yeni takım arkadaşlarımızdan birine odaklanır. Koç bizim tehditlerimize alışkındır ve bize aldırış etmez. Eminim o da içten içe bizim gibidir. Gençken kesinlikle bizim gibi oynamıştır.

Giyisilerimi alıp giyindikten sonra kitap çantamı kapıyorum ve soyunma odasından çıkarken Jackson'a parmak hareketini yapmayı ihmal etmiyorum.

O piç kurusu benim arkadaşım olabilir — bu terimi hafife alıyorum — ve oda arkadaşım olabilir, ama sonuçta o da zirveye tırmanmak için aşmam gereken bir basamak.

En azından babam bana herkes hakkında böyle öğretmişti.

Herkesin bir amacı vardır. Eğer yoksa, işe yaramazlar. Ben bile.

Parmaklarım kitap çantamın askısını sıkıca kavrarırken, çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim kırılabilir. Yaşlı adamın benden bir okyanus ve lanet olası bir kıta uzakta olmasına seviniyorum.

NHL'ye girme baskısı günlerimi yönlendirirken, en azından onun varlığının boğucu örtüsü, ondan uzak olduğum için biraz daha hafifliyor.

Telefonumun alarmı çalıyor. Kampüsü geçip derse yetişmek için yirmi dakikam var. Çarşambaları nefret ediyorum. Konferans salonu buz pistinden en uzak olduğu gün.

Neyse ki, çoğu salak benim yolumdan çekilme sağduyusuna sahip. Beni tanımayanlar ise çarpışıyor.

Onların suçu.

North Shore Titans'ın yıldız savunma oyuncularından birine yol vermekten daha akıllıca bir şey bilmiyorlarsa, bu benim sorunum değil.

Ormsby Hall'un kapısını iterek açtım, spor ayakkabılarım fayanslara mükemmel bir ritimle vuruyordu. Ancak, krem rengi koridorun köşesini döndüğümde, küçük bir şey göğsüme çarptı.

Çarpışma beni hiç etkilemedi ve küçük fare gibi adamın kıcının üstüne düşmesini izlemenin keyfini çıkardım.

Yere dağılmış eşyalarını toplamaya çalışırken kirli sarı saçlarını sallıyor. Durum biraz komik ve ben ona yardım edecekmiş gibi eğiliyorum, ama aslında bu sadece göstermelik.

Göz hizasına geldiğimde, yüzü kızarmış, mavi gözleri, onun küçük dramından gözlerini ayıramayan diğer öğrencilere bakıyor. Bana umut dolu bir gülümseme atıyor, muhtemelen onu kurtarmaya geldiğimi düşünüyor.

Tabii, ne demezsin.

Onunla dalga geçmek için sırtıyorum, ağzımın köşeleri yavaşça, kasıtlı olarak geriliyor ve sadist bir ifade ortaya çıkıyor.

Kitaplarından birine uzanır, ama ben onu elinden kaparım. "*Temel Kompozisyonun Ustası*" yazıyor kapakta.

Komik, benim çantamda da aynısından var.

Onun boyundan kolayca yarım ayak daha uzun olan boyumla dik duruyorum. "Belki de düzgün yürümeyi öğrenmelisin, ya da emeklemeye devam edebilirsin."

Gülümsemesi kaybolur ve kafasında bir sonraki hamlesini düşünmeye çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

Aceleyle geri kalan eşyalarını topladı, sonra ayağa kalktı. Bana baktı, kitabı vermediğim için iç geçirdi.

Bir an için alt dudağını ısırır, sonra gözlerime doğrudan bakar. "Geri alabilir miyim?"

Karşımda dururken, ilk düşündüğüm kadar sıska olmadığını fark ettim, ama yine de bana rakip olamaz. Ben geniş omuzlu, keskin, kaslı ve güçlü biriyim.

O ise daha zayıf, daha yumuşak... Tabii, belki atletik ama yine de kolayca alt edilebilecek biri.

Kelimenin tam anlamıyla.

İstersem onu tekrar yere itebilirim. Ve biliyor musun?

İstiyorum.

Sonra ders kitabını koridorun daha uzağına fırlatırım. "Bir dahaki sefere, nereye gittiğine dikkat et."

Onun yanından geçip sınıfa doğru yürüyorum.

Tabii ki, ders salonuna vardığımda, kalan tek koltuklar ön sıralarda. Ama ben zamanında geldim.

Zar zor.

Profesör, biri geç kaldığında her seferinde sinir krizi geçirir, dersi ve her şeyi durdurup onları azarlar.

Benim gibi bir pislik.

Kendinden aşağıdakileri aşağılamak çok hoş bir şey.

Defterimi boş bir sayfaya açar açmaz, gözümün ucunda bir şey dikkatimi çekiyor.

"Hey, pislik!"

Gözlerimi hemen kısarak, koridordan gelen ve şimdi yanımda duran çocuğa bakıyorum. Onun lanet olası küstahlığına dudaklarım hafifçe açılıyor.

"Neye sinirlendiğini bilmiyorum ama bir daha benim eşyalarımı atma."

Kalemimi sıkarak kırarken gözlerim çocukta kalır. "Boynun da kırılmadan önce çekilsen iyi olur."

Gözleri bir saniye genişledi, sonra bana dik dik baktı, yüzünde çarpık bir sırıtışla, bu aptal herif yanımdaki koltuğa oturdu ve defterini açtı.

Yumruklarım sıkışır ve bu ahmağı yakasından tutup beş sıra arkama fırlatmak üzereyim ki, profesör beni durdurur. "Bay Petrov, bir sonraki maçta tribünde oturmak istemiyorsanız, derse odaklanmanızı öneririm."

Sanki böyle bir şey olacakmış gibi.

Ama yine de. Hiçbir riski göze almayacağım. Amacım bir NHL takımına seçilmek.

Ve yanımdaki küçük fare, basamak olarak kullanabileceğim bir şey değil. Yani, o değersiz.

Bir saniye daha dikkatimi vermeye değmez.

Bölüm 3

Alexei

Viktor, Jackson ve ben taşlı yolu takip ederek Walsh'un ailesinin evinin büyük meşe kapılarına doğru yürüyoruz. Ya da malikanesine. Bu lanet olası devasa ev daha çok modern bir kaleye benziyor ve şimdiden dolup taşmış durumda.

Walsh'ın partileri çoğu öğrenci kulübü partilerinden daha fazla öğrenciyi çekiyor ve çoğu da sarhoş kışlarını bizden uzak tutacak kadar akıllı.

Tabii bir ya da üç oyuncağa ihtiyacımız yoksa.

Gerginliği atmak için ağızla sevişmek gibisi yoktur.

Ama kapıdan içeri girdiğimiz anda, bir çocuğun kafasını avuçlayıp duvara vurarak ona çarpmaktan kurtaran benim lanet kuzenimdir.

Viktor bana bakar ve sırtarak, "Aptal herif dersini aldı. Beni gördün mü, çekil" der.

Tavanından tabanına kadar pencereleri olan büyük aile odasına giriyoruz. Walsh, koltukta oturmuş, elinde kehribar rengi bir içkiyle, kızıl saçlı bir adam bacaklarının arasında diz çökmüş ve onun sikini emiyor. "Geldiğiniz için teşekkürler pislikler."

Bara gidip kendime biraz Johnny dolduruyorum, sonra kanepeye uzanıyorum. "Lanet Jackson ve onun saç rutinleri sonsuza kadar sürdü."

"Sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünmek mi istiyorum sence?" Jackson geçmek için ayağıma tekme atıyor.

Ben burun kıvrıyorum. "Eh, öyleydin."

Viktor bara yaslanır. "Bu sefer kaç kişiyle birden sevişti?" Üç parmağımı kaldırıyorum.

Diğer en iyi savunma oyuncumuz Zach Knight içeri girer, gülümseyerek başını sallar. "Sikinin henüz düşmemiş olmasına şaşırdım," der, sanki hava durumunu sorar gibi rahat bir şekilde.

Kuzenim ve Knight birbirlerine bakarken Knight yanıma oturur. Bir ara aralarında bir şey olmuş ama Viktor konuşmak istemiyor.

Knight da işini kendine saklıyor. Hatta biri fazla kurcalarsa tehditkar bile oluyor.

Walsh'a geri dönüp kızın onu daha sert emmesini izliyorum. Şu anda sikimi sıcak bir ağzın içine sokmak için neler vermezdim.

Bu gösterinin yanı sıra, Jackson'a rastladım... daha doğrusu, onu engelledim ve kızları kovdum, böylece geç kalmadık.

Geç kalmaktan nefret ederim.

Partileri sevdiğimden değil. Hokey benim hayatım. Ama bu tür şeyler bazen ihtiyacım olanı sağlıyor: birkaç içki ve sikmek için dar bir delik.

Yarı sertleşmiş penisimi tutup hafifçe sıkıyorum. Şansıma, kışını zar zor örten daracık siyah bir elbise giymiş esmer bir kız bana bakıyor.

Bardağımı kaldırıp onu yanıma çağırıyorum.

Gölümsüyor, ama umurumda değil. Onun hangi deliğini kullanacağıma karar vermekle meşgulüm. Ve kanepeye değil, bacağıma oturduğunda, amını seğıyorum.

Ama parmaklarım iç uyluklarını okşamaya başlar başlamaz, kompozisyon dersinden o lanet olası hiç kimseyi fark ettim. Benden korkmak yerine yanına oturan pislik.

Çocuk kafayı yemiş.

Gözlerimi öfkeyle ve odaklanmak için kısıyorum. Buraya hiç yakışmıyor. Çoğu kişi şık giyinmiş, ama bu salak açık düğmeli gömleğin altına tişört, bol kesim bej pantolon ve bir çift Vans giymiş.

Çenemi sıkıp bakmaya devam ettim. Dünkü saçmalığının bedelini ödeyecek. Belki de ihtiyacım olan şey seks değil. Bu farklı bir oyuncak.

Farklı bir av.

Buradan canlı çıkabilmek için şanslı olacak küçük bir fare. "O kim?" diye soruyor Knight.

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Bana hiç rastlamamış olmayı dileyecek biri."

Jackson da kuzenim gibi bakıyor. Walsh ise kızıl saçlı kızın boğazını acımasızca sikmekle meşgul. Şu anda biraz kıskançlık duyuyorum.

Küçük fare, diğer iki inek tarafından çevrelenmiş durumda. En azından arkadaşları parti kavramını anlamış görünüyor, içkilerini alıp bir dikişte içiyorlar. O ise orada durmuş, elleri cebinde ve yüzünde aptalca bir gülümsemeyle.

Sanki varlığıyla *bizi* onurlandırıyormuş gibi.

Knight, yakaladığı kişiye parçalamak üzere olup olmadığını soran bir seri katil gibi yırtıcı bir kahkaha atıyor. "Sıradan küçük et giysisini yok etmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Küçük fare bir tehdit oluşturmuyor. Ayrıca, Knight ve benim insanları işkence etme yöntemimiz farklı. "Ben hallederim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, fahişeyi kucağımdan itiyorum ve o kıcının üstüne düşüyor.

"Hey!"

Onun üzerinden geçiyorum. Aptal sürtük, şikayetlerini gerçekten umursadığımı mı sanıyor?

"Adi herif!" Bir saniye sonra ciyaklıyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum.

Knight parmaklarını saçlarına geçirip kafasını geriye doğru çekiyor. "Kime pislik dediğine dikkat et."

Yürürken, gözlerimi hedefimin sinir bozucu çilli yüzüne dikiyorum. Hepsinin suçu. Benim alanıma girdi.

Aptal şimdi kırmızı plastik bardağını dikkatsizce tutuyor, bu da işimi çok kolaylaştırıyor. Hızımı artırıyorum ve yeterince yaklaştığımda bardağı öne doğru itiyorum.

Gösterişli bir hareket değil, oyunu başlatmak için yeterli.

Kırmızı lekeler tişörtünün önünü, yüzünü ve saçını da sıçradığı içkiyle kaplarken, alçak ve tehditkar bir şekilde kıkırdayarak gülümsüyorum.

Ugh, ucuz alkollü bir içki içmesine şaşırmadım.

"Ne oluyor lan!" Kendine bakar, vücudu donmuş, gözleri kırmızı sıvı vücuduna damlarken iri iri açılmıştır.

"Oops. Seni görmedim."

Etrafımızdaki insanlar dağıldı. Ama birkaç kişi kaldı, arkadaşları da dahil, ve kadın bana öfkeyle bakıyor olsa da, çenesini kapalı tutuyor.

Diğer nerd ise korkudan ölecekmiş gibi görünüyor.

Ancak Küçük Fare, yüzüme yumruk atmak üzereymiş gibi görünüyor. Neredeyse gülmek istiyorum, ifadesi çok sevimli. Sanki bana zarar verebilirmiş gibi.

"Senin sorunun ne..." Derin bir nefes alır ve başka yere bakar. "Biliyor musun? Sen buna değmezsin."

Bana sırtını dönüyor.

Bana *sırtını dönüyor lan*.

Birkaç dakika önceki memnuniyet, ısıtılmış balmumu gibi eriyip gidiyor. Bu orospu çocuğu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Sesim, sanki lanet olası bir şeytan ya da onun gibi bir şeyim gibi, gürleyen bir homurtu olarak çıkar.

Ama o, açıkça görmezden gelerek yürümeye devam ediyor.

"Eli!" diye bağırır kız arkadaşı, sonra onun peşinden koşar, diğeri de hemen arkasından.

Eli.

Parmaklarım sıkılıp açılıyor. Eli'yi boğazlayacağım, Crestwood Üniversitesi kampüsüne adım atmamış olmayı, benim yoluma çıkmamış olmayı dilemesini sağlayacağım.

Ve o kendini beğenmiş tavrını kesinlikle pişman edeceğim, çünkü Titans'ın bu okulu yönettiğini bilmiyordu.

Kimseyi tanımayan bir serseri değil.

Hokeyde olduğu gibi, oyunu okumak ve fırsat çıktığında avantaj sağlamak için beklemek zamanı.

Bu yüzden kalabalığın içinde saklanıp onu takip ediyorum, doğru anı bekliyorum. Ve sonunda o an geliyor.

Neyse ki burası Walsh'ların evi ve ben burayı iyi biliyorum. Eli tuvalete doğru gidiyor.

Hemen arkasıdayım, bir araba diğerini takip eder gibi, yeterince uzakta ama yine de yakın.

O tuvalete girer girmez, onu öne doğru itiyorum, kapıyı çarpıyorum, sonra yakasından tutup kapıya doğru itiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılır, kaşları yukarı kalkar ve yüzü biraz solgunlaşır. Mükemmel.

Ona yaklaşır, yumruğumu gömleğine sıkıca geçiririm. "Seninle işim bitmedi."

Eli yutkunur, elini uzatıp ellerini göğsüme koyarak beni itip uzaklaşmaya çalışır. "Bak, kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum ama..."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Kim olduğumu bilmiyor musun?" Gülümsememi genişletir, dişlerini gösteririm. "Peki, kendimi tanıtayım. Ben Alexei Petrov'um. Vladimir ve Yulia Petrov'un oğlu."

Tanıma bakışını bekledim, ama gelmedi.

"Tamam mı? Ve? Ben Eli Holmes... Marcus Holmes'un oğlu?" Bir an için gözlerini kapattı, sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar açarak gözlerimin içine baktı. "Senin zengin bir velet ya da o devasa egonu besleyen her neyse, umurumda değil. Hiçbir şey sana insanlara böyle davranma hakkı vermez."

Orospu çocuğu.

Hırıldayarak yaklaşırım, aramızdaki mesafeyi neredeyse tamamen ortadan kaldırarak üzerine eğilirim, onu tekrar kapıya doğru iterek yüzüne kasıtlı olarak nefesimi üfleyerek onu sindirmeye çalışırım.

Bu kuvvetten dolayı küçük bir çılgılık attı ve hafifçe titredi. Yüzündeki kendinden emin ifade kayboldu ve bana bakarken dudakları hafifçe açıldı.

Göz bebekleri büyüdüğünde, nefes alışsı sık ve hırıltılı hale geldiğinde, gözleri hala benimkilere kilitliken kaşlarımı çatıyorum.

Hırıldayarak, dudaklarım kısmen alaycı bir şekilde kıvrılır. "Neye bakıyorsun lan?"

Cevap vermez, sadece bakışlarını ağızıma indirir, sonra yanakları kırmızı lekelerle kaplanırken alt dudağını ısırır.

Vücudum gerilir, çenem hafifçe açılır. Dövmek üzere olduğum kişilerden aldığım tüm tepkiler arasında bu yeni bir şey.

Ve o en ufak bir inilti çıkardığında, tutuşum zayıflar. Benim lanet olası rızam olmadan.

Elektrik omurgamdan kasıklarına kadar yayılır ve aniden Eli'ye ne kadar yakın olduğumu, sadece benim nefesimin onun yüzüne çarpmadığını, onun nefesinin de benim yüzüme çarptığını, vücutlarımızın birbirine sıkıca bastırıldığını, neredeyse her santimetresinin birbirine değdiğini fark ederim.

Her hücrem kalp atışlarımla aynı ritimde atıyor ve gözlerim, pembe, şişmiş alt dudağını çiğnediği ağızına geri dönüyor.

Dişlerimin arasında nasıl bir his olur acaba?

Ne oluyor lan!

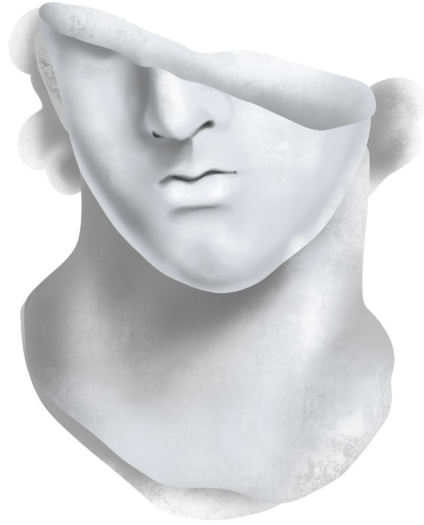
Gömleğinin önünü bırakıp onu yana itiyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Banyo kapısını açıp, koridorda neredeyse koşar adımlarla ilerlerken, parmaklarımla saçlarımı tarar ve köklerinden çekerim, özellikle de sertleştiğimi fark ettiğimde.

Ne sorunum var benim?

Bölüm 4

Eli

Sanat Tarihi dersinden çıkarken başım dönüyor, dersin konusunu hiç hatırlayamıyorum. Yaptığım karakalem natürmort ise çöp gibi görünüyor, tamamen öylesine yapmışım.

Dikkatimin dağılmasının sebebi belli. Dün geceki çılgınlıktan beri, düşüncelerim karmakarışık ve arkadaşlarım Alexei ile banyoda ne olduğunu sormaktan vazgeçmiyorlar.

Sasha onun bana zarar verdiğini düşünüyor.

Benden yaklaşık 18 cm daha uzun olmasının yanı sıra, bu saldırgan pislik bir buhar makinesi gibi yapılı ve beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi itip kakıyor.

Ben zayıf sayılmam. Spor yapıyorum ve kaslı bir vücudum var.

Yine de ona kıyasla küçüğüm.

Ama Alexei beni kapıya sertçe dayadığında, nefesinden gelen viski kokusu burnuma dolduğunda, o pislığe karşı olan önceki nefretim buharlaştı.

Görünüşe göre, tüm gururum ve öz saygım da öyle.

Sırt çantamın askısını sıkıca kavrarım ve o aptalca iniltiyi hatırlayınca irkilirim.

Sanki... Ne... Lanet... Olsun.

Ona yumruk atmalıydım, hayalarına diz atmalıydım, muhtaç bir aptal gibi inlememeliydim.

Çok utanç verici.

Dün gece yurda döndüğümde, kafam çok karışmıştı. Bu yüzden, telefonumu çıkarıp bu hak iddia eden adamı araştırmaya başladım.

Meğer Alexei Petrov sıradan bir hokey oyuncusu değilmiş. Titans'ın yıldız savunma oyuncusuymuş. Bu sabah Sasha'ya daha fazla bilgi var mı diye mesaj attığımda, neredeyse altını ıslatıyordu.

Söylenene göre, geçen yıl Alexei, Sasha'nın eski erkek arkadaşını döverek pestilini çıkarmış. Şaşırdığımı söyleyemem. Ama Sasha, hokey takımının dokunulmaz olduğunu da söyledi, çünkü Alexei'nin ailesi de dahil olmak üzere, takımın yarısının aileleri okula bağış yapan milyarderler.

Aynı aileler Rosewood Bay'i ve köyün özel polis departmanını da yönetiyorlar.

O kadar paraya sahip olmak güzel olmalı.

Aslında değil, eğer bu sizi insanların duygularını hiçe sayan bir pislik yapıyorsa.

Sonuçlarından kaçmak için parayla her şeyi satın alabileceklerini düşünen insanlardan nefret ederim. Normalde, böyle biriyle karşılaşırsam, karşılık veririm. Pes edip ölü numarası yapmam.

Sesimin duyulmayı hak ettiğini düşünüyorum.

Ama dün gece konuşan benim sesim değildi. Hayır. Odayı dolduran aptalca seks sesleriydi, her ne kadar fısıltı kadar hafif olsalar da.

Daha da nefret ettiğim şey, onun saldırganlığının beni tahrik etmiş olması. Aşırı derecede.

Adil olmak gerekirse, o seksi bir adam. Koyu saçları, ellerimi kesebilecek kadar keskin çene hattı, neredeyse siyah gibi görünen yoğun kahverengi gözlerini çevreleyen kalın kirpikleri ve suçlu derecede pürüzsüz Rus aksanı... Bu adam yürüyen bir ereksiyon.

Yine de, o bir pislik. Bu, ne kadar yakışıklı olduğunu geçersiz kılmalı. Sinir bozucu bir şekilde, öyle olmuyor.

Anlayamadığım şey, neden sonra koşarak uzaklaştığı. Onun gibi bir canavara hiç yakışmayan bir davranış gibi geldi.

Belki de aramızdaki anastomoz gerginliğinden fazlasını hisseden tek kişi ben değildim. Çünkü şahsen, onu öpmek için iki saniye uzaktayım gibi hissettim. Ya da belki öpülmek için. Ya da değil.

Mesele şu ki, bunu asla bilemeyeceğim.

Kaderin başka planları varmış gibi görünüyor, çünkü üniversitenin kullandığı 19.yüzyıldan kalma birçok konaktan biri olan Ochre Hall'un köşesini döndüğüm anda, aklımdan çıkaramadığım aptal adam üniversitenin spor kompleksinden çıkıyor.

Ve tipik Eli Holmes inatçılığıyla, bu durumu olduğu gibi bırakamıyorum.

Öğle yemeği için kafeteryaya gitme planım suya düştü.

"Hey!" diye sesleniyorum, düzgünce kesilmiş çimlerin üzerinden koşarak, onun saçma sapan uzun adımlarına yetişmek için elimden geleni yapıyorum. Bana bakmıyor bile, ben de tekrar deniyorum. "Alexei! Hey, gerzek. Bekle!"

O kadar ani durur ki, neredeyse o büyük piç kurusuna çarpıyordum. Yine.

Çünkü evren, birbirimize çarpışmamızı komik buluyor gibi görünüyor.

"Az önce ne dedin sen?" O beni baştan aşağı süzerken, yüzü kızarır, şakaklarında damarlar belirir, ben bir adım geri çekilirim. "Toprağın altında yatmak ister misin? Kaybolsan seni özleyen olur mu ki?"

Ses tonumu biraz sert olsa da samimi tutuyorum. "Oh, lütfen. Bana öfke nöbetini gösterme. Hiç de gurur verici değil. Sadece konuşmak istiyorum."

Burnunu kırıştırdı ama göz teması kurmaya devam etti. "Senin gibi önemsiz insanlarla konuşmam."

Son hakaretine dilimi ısıyorum çünkü içten içe canımı yakıyor. Belki de en azından bu okulda önemli biri olduğu içindir. Ve ben... değilim.

Yetersizlik hissini bastırarak, dik durdum. "Neden? Kibar davranarak pislik ününü mahvetmek istemiyor musun? Bak, dün gece olanlar hakkında konuşmak istedim."

O kadar hızlı bir adım atar ki, sanki üzerime atlayıp boğazımı parçalayacakmış gibi. Ama ben yerimden kıpırdamam, ancak onun bakışlarına karşılık verebilmek için başımı biraz geriye eğmek zorunda kalırım.

Gülümser, başını bir yana eğirir ve kalın Rus aksanıyla, "Oh, evet. Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum." der.

Hazırlıksız yakalandım. "Bekle, gerçekten mi?"

"Şey, konuşmaktan çok, kışını kaldırıma kalıcı bir şekilde yapıştırmak için yumruk atmak."

Gözlerimi sertçe devirip derin bir nefes alıyorum, sonra onun sırtışına karşılık veriyorum. "Çok olgunca. Bekle, dün gece olanlar bunun için miydi? Beni korkutup seninle yatmaya zorlamaya mı çalışıyordun?"

"Ne?" Neredeyse kekeliyor. "Ben öyle değilim, ben kızları severim! Seninle seks yapmaya çalışmıyordum!"

"Eşcinsel" kelimesini doğrudan söylemekten kaçındığını fark ettim.

Omuz silkiyorum. "Beni kandırabilirdin. Bana nasıl baktığını düşünürsek..." Alexei arkasını dönüp uzaklaşıyor. Ve ben aptalca onu takip ediyorum.

"Neden hayatımı cehenneme çevirmek senin kişisel görevinmiş gibi görünüyor?" O önünü bakarken, omzum onun omzuna değiyor, beni görmezden geliyor. "Ve neden beni tuvalete kadar takip ettin ki?"

Farkına varmadan Young Hall'a giriyorum ve vay canına. Ayaklarım yavaşlar ve dönüp her şeyi dikkatle incelerim. Otel gibi. Aslında Crestwood'un kullandığı 19-yüzyıldan kalma bir konak, ama burası konut olarak kullanılıyor.

Kendimi lüksü seven biri olarak görmüyorum ama bu binanın tarihi hayranlık uyandırıcı. Herhangi bir üniversite kampüsünde görebileceğiniz tipik bir yurt binasından çok farklı.

Ana odanın ortasındaki tavandan, altında dört adet büyük deri koltuk bulunan abartılı bir avize sarkıyor. Üst duvarlarda büyük kemerli pencereler sıralanıyor ve merdiven eski, sağlam ahşap hissi veriyor.

Alexei merdivenleri çıkıyor, ben de onu takip ediyorum. Şamdan duvar aplikleriyle süslenmiş bir koridordan geçip bir kapının önünde duruyor.

"Eli diye biri yok" oyunu artık komik gelmiyor. "Beni öpmek üzere olmak seni korkutuyor mu?"

Çevremdeki dünya bulanıklaşıyor, tüm kafa derimde keskin bir ağrı patlıyor. Saçımdan çekilerek ileri doğru sürüklenirken ayağım takılıyor. Ama yere düşmek yerine Alexei'ye çarpıyorum.

Saçımı bırakıp beni itti, kapıyı çarparak kapatırken anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Çekilip itilip kakıldıktan ve her anlamda savrulduktan sonra kendimi toparlamak için bir dakika bekliyorum. Tanrım, neden bunu bu kadar seviyorum?

"Lanet olası hayallerin hakkında kes sesini."

Bu pislik neredeyse saçımı koparacaktı ve benim korkup sinip kalacağımı sanıyor. Hayatta olmaz.

Kaşımı kaldırıp elimi belime koyuyorum. "Hayaller mi? Oh, nefesinin nasıl sıcak ve ağır olduğunu, ellerin gömleğimi kavrarken bana nasıl gittikçe yaklaşp yaklaştığını hayal ettiğimi mi kastediyorsun?"

"Bir kelime daha etme!"

Bana doğru yaklaşırken, kendime olan güvenim yok oluyor ve duvara yaslanana kadar geri çekiliyorum. Aramızda biraz mesafe yaratmak için elimi göğsüne dayıyorum, ama o sağlam, inatçı, doğanın gücü gibi.

Alexei saçımı çekerek başımı geriye doğru eğdi, böylece gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Sana çeneni kapatmanı söyledim."

Şu anda içimi yakan sıcaklığın Alexei'nin vücudundan mı, yüzümdeki kızarıklıktan mı, yoksa ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. "Zorla beni."

Ne oluyor beynim? Yoksa ağzım mı? Hanginiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü?

Alexei'nin tutuşu sıkılaşıyor, öfkesi hissedilir hale geliyor. Gözleri o kadar koyu ki siyah görünüyorlar. Ne kadar kemik kırılacağını merak ederek zorlukla yutkunuyorum. Ama bana vurmak yerine, dudakları benimkilere çarpıyor.

Ağzımız dağınık bir şekilde birbirine yapışırken, dişlerimiz kısa bir süre birbirine çarparak, ben şaşkınlıkla boğuk bir ses çıkarırım.

Zihnim boşalır ve vücudum gevşer.

Alt dudağımı ısırır ve ben acıdan inlerim, gözlerimi kapatır ve damarlarımdan akan sıcaklığın her türlü itirazımı bastırmasına izin veririm.

Vücudumuz birbirine bastırırken, dilini zorla ağzıma sokarken gömleğini sıkıca kavradım.

Öpüşmemiz açgözlü ve vahşi hale gelir. O beni duvara daha sert bastırırken parmaklarım saçlarına kayar. Dudaklarımı tekrar ısırduğında, bu sefer kanatarak, inlerim ve kalçalarımı ona doğru iteklerken parmaklarım onun koyu renkli, kıvrıkcık saçlarını çeker.

O, bileklerimi yakaladı ve başımın üstüne sabitledi.

Öpüşmeyi kısa bir süre kesip bileklerimi kurtarmaya çalışıyorum. "H-Hey!"

Alexei sadece kollarını daha da sıkılaştırır ve başını eğerek omzumla boynum arasındaki boşluğa burnunu sürter. Isıran nefesiyle bir anlığına cildimi okşar ve sonra ısırır.

Sertçe.

Başımı geriye atıp acıdan inlerim. Ama o noktayı emip yaladığında kısa süre sonra zevk gelir.

Sikim kot pantolonuma baskı yapıyor ve ağrıyor. Sonunda siklerimiz birbirine değdiğinde ve o bana sürtünmeye başladığında, mırıldanıyorum.

Gerçekten mırıldanırım.

Alexei, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi homurdanıyor, kalçalarını bana doğru itiyor, beni parmak uçlarımda kaldırıyor.

İkimiz de daha hızlı, daha sert hareket ediyoruz. Kontrolümüzü kaybetmişiz.

"Alexei... daha fazla..." Tüm vücudumu ona doğru itiyorum, sesim neredeyse hıçkırık gibi, her yerim yanıyor. "Daha fazla."

Dişleri kulak mememe batıyor ve düşük bir homurtu çıkarıyor, vahşi bir hayvan gibi içime giriyor.

Ellerim onu itmeye çalışırken, inlemelerim yüksek sesle odayı dolduruyor. "Alexei... Ben... Lanet olsun, geliyorum... Pantolonuma boşalacağım."

Ne oluyor lan?

Pantolonuma boşalmakla ilgili kendimi aşağılayan sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez, boxerimin içine fişkırان spermilerin nabzı daha da güçlendi.

Alexei diğer eliyle kalçamı o kadar sıkı kavrar ki, parmakları neredeyse derimi deler, gözleri kapanana ve vücudu titreyerek boğazından yüksek bir inilti kopana kadar bana karşı sürtünmeye devam eder.

O hareketsiz kaldığında, başımı duvara yaslayıp ikimiz de nefes almaya çalışırken nefes nefese kalıyoruz.

Alexei elini kalçamdan çeker ve kesinlikle morluklar bırakmıştır. Küçük bir adım geri atar, gözleri nihayet açılır. Ama bana bakmak yerine

, sanki sersemlemiş gibi yere bakıyor. "Hey, iyi misin?" Sesimi yumuşak tutuyorum. Ama o sessiz kalıyor.

Ellerimi onun elinden çekiyorum ve ellerim hafifçe titriyor, terli koyu kahverengi saçlarının yüzünden düşen bukleleri elime alıp yüzünden çekiyorum. "Alexei?"

"Git."

Ama bana bakmaktan kaçınmaya devam edince, onu rahatlatmak için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

O bir zorba mı?

Evet.

Ama ben bu adamla bir nevi seks yaptım ve daha önce söylediğine göre, sadece kızlardan hoşlandığını, bunun onun için yeni bir şey olduğunu, bu da partinin olduğu gece neden gittiğini açıklıyor.

"Eğer konuşmak istersen..."

"Şimdi git." Bana baktığında, gözleri tehlikeli bir parıltıyla dolu, dar bir yarık gibi.

"Tamam." Duvara yanaşarak, varlığını olabildiğince küçültüyorum. Onun mahremiyet isteğine saygı göstererek, kapıdan çıkıyorum.

Beni küçük düşürmek için yaptığı tüm pislikleri bir kenara bırakırsak, hayatımın en iyi seksi olduğunu söyleyebilirim.

Şey, bir nevi seks.

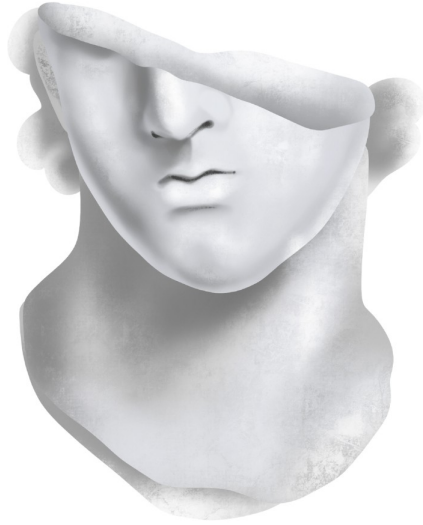
Kuru seks ne sayılır ki?

Ve kısıtlanmak... Her saniyesi akıl almazdı.

Keşke çoğu zaman sırf var olduğum için yüzüme yumruk atmak isteyen vahşi Rus hokey oyuncusuyla olmasaydı, daha fazla keşfederdim.

Bölüm 5

Eli

Kil yığnını izliyor, bir tür ilham gelmesini bekliyorum, ama düşüncelerim sürekli aynı şaşırtıcı düşünceye dönüyor: Alexei Petrov ile kuru seks yapmak, görünüşte pek heteroseksüel olmayan ve aşık olduğum hokey oyuncusu.

Birlikte boşaldığımızdan bu yana beş gün geçti. Beş gün boyunca bunun gerçekten olup olmadığını ya da hepsini hayal mi ettiğimi merak ettim.

Dalgın dalgın kili karıştırıyorum, kulaklıklarımdan gelen *Shape of You* çalma listesi yaratıcılığımı hiç harekete geçirmiyor.

Bir iç çekerek başımı ellerimin arasına gömüyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu, ağzının ağzımı öptüğünü, sert penisini düşünmeden edemiyorum.

Onun için duyduğum endişeyi de kafamdan atamıyorum, özellikle son üç gündür sanki benden kaçıyormuş gibi kompozisyon dersini asarken, kafasından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Belki de artık onun zorbalığının hedefi olmadığım, her şeyin o canavarla karşılaşmadan önceki haline döndüğü için mutlu olmam gerekir.

Parmaklar aniden ensemeye saplanarak beni döndürdü. Haykırdım, kulaklıklarımı çıkararak, gündüz hayallerimin ve gece aktivitelerimin yıldızı ile yüz yüze geldim.

"Ne oluyor lan!"

Alexei, eli hala bana yapışık halde, bana öfkeyle bakar. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?"

Elini itiyorum. "Sen, ahmak."

"Ağzını tut." Yaklaşır, gözleri tehlikeyle doludur. "Olanları kimseye anlatmamış olsan iyi olur. Eğer anlattıysan..."

"Ben öyle biri değilim." Tartışmaya devam etmek yerine, özellikle de onun cinsel yönelimi hakkında, işime odaklanmaya çalışıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek çok uzun zamanımı *aldı* ve benim dünyadaki en destekleyici ebeveynlerim var.

Arkamda kağıt hışırdaması duyuyorum ve dönüp baktığımda onun, figür çizimi için üzerinde çalıştığım anatomi çalışmalarımın bulunduğu eskiz defterimi karıştırdığını görüyorum.

"Yapma!" Ona doğru atılıyorum ama boyunun verdiği haksız avantajla, defteri ulaşamayacağım bir yerde sallandırıyor. Tek eliyle beni kolayca savuştururken, her sayfayı incelemeye devam ediyor.

"Geri ver, seni uzun boylu pislik!" Zıplıyorum ve defteri kapmaya çalışıyorum.

O, şimdi tamamen çizimlerime dalmış bir şekilde uzaklaşır. Sinirlenerek kollarımı göğsümde kavuşturur ve beklerim. "Neden bu kadar pislik olmak zorundasın?"

Beni görmezden gelir, istediğini yapmaya devam eder. Her zamanki gibi.

Birkaç saniye sonra, kitabı nazikçe yere koyar, sonra benim mini heykelimi alır ve büyük ellerinde çevirir. Koyu renkli kaşlarından birini kaldırır

bana bakar. "Bu ne?"

"Sadece bir model."

"Sıkıcı görünüyor. Sıradan." Çenesini, erkek pelvik kemiğinin oldukça ayrıntılı bir çiziminin olduğu eskiz defterime doğru uzatır. "Bunlar gibi değil."

Bir anlığına ağzım açık kalır. Bir iltifat. Alexei Petrov'dan mı? Hemen kendime gelirim. "Teşekkürler. Bursum sıradanlığa ya da başarısızlığa izin vermiyor. Önemli bir projeyi mahvedersem, tüm akademik planım mahvolabilir."

Kalemimin silgisini masaya vuruyorum. Neden ona bunları anlatıyorum? Sanırım ikimizin de pantolonuna boşalması beynimi biraz bozdu. Birazdan da fazla.

"Hokey de hemen hemen aynı." Boğazını temizler, başka yere bakar. "Scoutları etkilemezsem, kariyerim başlamadan biter."

"Ama yine de bir iş bulabilir, diplomanı alabilirsin. Benim gibi değil, benim ailem okul masraflarını karşılayamıyor." Kafamı sallayıp burun kıvırıyorum. "Her şeyin sana sunulması güzel olmalı. Eminim baban bir takım satın alıp seni takıma alabilir, eğer bu senin için bu kadar önemliyse."

Yanlış bir söz.

Alexei çenemi tuttu ve beni daralmış gözlerine bakmaya zorladı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim tehlikeli bir ışıltı vardı. "Hayatımın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Buz pistindeki yerimi her gün kan ter içinde kazanıyorum." Göğsü inip kalkıyor, yüzü kızarıyordu. "Beni tanıyormuş gibi davranma."

İstemediğim bir düğmeye basmışım. Şimdi kendimi iki santim boyunda hissediyorum.

"Özür dilerim."

Çenemi bırakıyor ama uzaklaşmıyor. Orada duruyor, gerginliği dalgalar halinde yayılıyor. Sonunda tekrar gözlerime baktığında, bana karşı savunmasız ama aynı zamanda meydan okuyan bir bakışla karşılık veriyor.

Zayıf bir gülümseme gösteririm. "Yani... takımda olsan bile her zaman otomatik olarak oynayamıyorsun?"

Alexei derin bir nefes aldı, sonra tüm gücü ve hayal kırıklığıyla yanımdaki tabureye oturdu. "Hayır. Maçlarda oynamak kazanılır. Profesyonel olsan bile. Garanti yok."

"Bu çok büyük bir baskı."

"Draft'a da giremedim. Crestwood, NHL'ye girmek için tek gerçek şansım."

"Neden seçilmedin?"

Yüzü soğuk ve stoik bir ifadeye büründü. "Son turlarda seçileceğim tahmin ediliyordu, ama ülkemde olan bitenler yüzünden scoutlar çekingen davrandılar. Bacağım kırıldı ve nasıl iyileşeceği veya gelişimimi nasıl etkileyeceği belli olmadığı için draftta seçilmedim."

Haklı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum... ya da sporcuların nasıl bir hayat sürdüğünü. Ya da kırık bir bacağın tüm geleceğini nasıl belirleyebileceğini.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Görünüşe göre odadaki tek pislik sen değilsin. Benim de kendi içimde gizli önyargılarım var galiba."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, ama bu önemli değil. Şimdi bu pisliğin tam bir gülümsemeyle gülümsemesini ve bunu sağlayan kişinin ben olmamı istiyorum.

Bölüm 6

Alexei

Kişisel meseleler hakkında konuşan biri değilim. Kırık bacağımın beni drafttan nasıl elediğini kesinlikle anlatmam. Kimse bunun nasıl iyileşeceğini veya gelişimimi nasıl etkileyeceğini bilmiyordu. Şu anki konumuma gelmek için dişimi tırnağıma takarak mücadele ettim.

Ama Eli ile... nedense kelimeler ağzımdan dökülüyor. Ve bu, onun güzel yüzünü duvara çarpma isteği uyandırıyor bende.

Çok.

Sempatik bakışları olmasa da olur. Son birkaç gündür dersleri asmamın bir nedeni de bu. Belki bu hafta sonu maçları kafamı boşaltır, önemli olan şeylere yeniden odaklanmama yardımcı olur diye düşündüm.

Ama şansım yoktu.

Ve bu beni çok sinirlendiriyor çünkü arzularım kontrolden çıkmış durumda.

Hokey'e odaklanmadığım her saniye, beynim Eli'nin vücudunun benimkine bastırıldığında nasıl hissettiğimi düşünüyor. Ya da onun çıkardığı o küçük inlemeleri.

Tüm bunlar beni sürekli mastürbasyon yapmaya itiyor.

Daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde bakmamıştım. Hiç kimseye onun kadar çekici gelmemiştir.

Sadece seks olsaydı, sorun olmazdı. Ama değil. Kampüse döndüğümüz anda içim kıpır kıpır oldu ve *onun* lanet olası yurduna gittim çünkü... onu özlemiştim.

Neyse ki kendime geldim.

Ama onu üç gün daha görememek çok kötüydü ve neden kendimi istediğim şeyden alıkoyduğumu anlamıyordum.

Eli bana rahat ve samimi bir şekilde gülümsüyor. "Biliyor musun, kendini haklıymış gibi davranmadığın zaman neredeyse katlanılabilir birisin."

"Sevimli mi? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Dudaklarını kapatır gibi yapar, mavi gözleri parlar. "Sırrın bende güvende. *Sevimli* olabileceğini kimseye söylemem. Tanrı korusun, senin itibarını mahvetmem." Hafifçe eğilir, sesi alçalır. "Zaten tam bir pislik olmayan Alexei'yi kendime saklamayı seviyorum."

Bana ateşli ve yaramaz bir şekilde bakması nefesimi kesiyor. Kendimi düzeltirim, kot pantolonum birdenbire çok dar gelmeye başlar.

Eli bunu kaçırmaz, bakışları kasıklarına düşer. Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına çeker ve sikim seğirir.

Kendi yolumdan çekildiğim için mutluyum çünkü gözlerimi ondan ayıramıyorum.

O, parmağının ucuyla yavaşça ve kasıtlı olarak bileğimin içini okşarken kalbim güm güm atıyor. Tüy kadar hafif dokunuşuyla kolumdan kıvılcımlar sıçırıyor ve kot pantolonum daha da rahatsız hale geliyor.

"Eli..." Sesim neredeyse bir hırıltı gibidir, ama o sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verir, sanki beni nasıl etkilediğini, yavaş yavaş kendimi kontrol etmemi nasıl bozduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

kontrolümü nasıl yavaş yavaş çözdüğünü biliyormuş gibi.

"Evet?" Bana sahte bir masumiyetle göz kırpmıyor.

Ama onda da benimle aynı ihtiyacı görüyorum ve hızlı bir hareketle ince boynunu kavrayıp onu yukarı çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, yüzünde heyecan belirliyor.

"Hala beni tolere edilebilir buluyor musun?" diye soruyorum, ağızlarımız birbirine çok yakın.

Bana karşı titriyor ama başını eğerek boynunun pürüzsüz çizgisini ortaya çıkarıyor. "Çok..."

Şehvet damarlarımdan sıcak bir şekilde akıyor. Nazıkçe ama yutkunduğunu hissedecek kadar sertçe sıkıyorum ve gözlerim boynundaki hareketleri takip ederek ısırdığım yerdeki morluğu buluyorum.

Sahiplenme duygusu, şiddetli ve alışılmadık bir şekilde başını kaldırır. Beni her şekilde ona sahip olmaya özendiren şey nedir?

Kontrolü geri kazanmanın bir yolu mu, yoksa onun yanında hissettiğim şey, bana hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde hayat veriyor mu?

Onu neden kendime ait yapmak istediğim önemli değil, önemli olan istediğim ve yapacağım.

Kazakını tutup yakasını yana doğru çekiyorum, böylece vücudunun daha fazla kısmı ortaya çıkıyor. Ben eğilip dişlerimi benekli derisine sürüp ısırmadan önce, o hafifçe inliyor.

Benim.

Bu küçük fare bana ait.

Biri yüksek sesle boğazını temizledi. "Bazılarımızın yapması gereken işler var."

Eli çöküyor, yanakları kızarıyor ve süveterinin yakasını yerine çekiyor, ben ise boğazımda bir hırıltı hissediyorum.

Eli'nin çantasını alıp göğsüne doğru itiyorum. "Gidiyoruz. Hemen."

O başını sallar, ben de iri elimle onun ince pazılarını kavrar ve onu kapıdan dışarı çıkarırım.

Dışarıda ay yüksekte ve ağır bir şekilde üzerimizde asılı dururken, kampüsü geçiyoruz. Soğuk gece havası, içimde yanan ateşi söndürmeye yetmiyor, sanki beni paramparça edecekmiş gibi hissettiren ateşi.

Eli'nin beni izlediğini fark ettim, dişleriyle alt dudağını ısırıyordu, ben de bizi yurtların kenarındaki ağaçların olduğu yere doğru yönlendirdim. Karanlık meşe ağaçlarının arasına sığındık, ben de dönüp onu en yakın ağacın gövdesine dayadım, çantası yapraklarla kaplı yere düştü.

Dillerimiz çarpıştığında ellerim onun başını kavrar. Ben kalçalarımı öne doğru sallarken, o keskin tırnaklarını göğsümde gezdirir, ereksiyonum kalın ve ısrarcı bir şekilde onun uyluğuna baskı yapar.

Eli dilimi emiyor, sonra dişleriyle hafifçe ısıyor. Ağzına doğru hırslıyorum, parmaklarım onun kirli sarı saçlarını acımasızca kıvırıyor ve başını geriye doğru çekerek, çekici boğazını ortaya çıkarıyorum.

Böylesine küstah bir fare, tüm lanet olası dünya onun kime ait olduğunu kesin olarak bilene kadar iyice işaretlenmeyi hak ediyor.

Onun hassas tenini ısıyorum, soluk tenini canlı kırmızı ve morla boyuyorum, o ağlayıp ağzıma doğru eğilirken, şehvetim daha da artıyor.

Elleri şimdi omuzlarımı tırmalıyor, tırnakları gömleğimi parçalıyor. Acı sinirlerimi alevlendiriyor ve ben ona karşı sürtünüyorum, penisim acı verecek kadar sertleşmiş.

Kulağına fısıldayacak kadar geri çekildim, "O güzel dudakları daha iyi bir şekilde kullanma zamanı."

Dizleri yere değdiğinde boğuk bir inilti kaçıyor. Fermuarımı hızla açıyorum, ereksiyonum serbest kaldığında inliyorum.

Eli dudaklarını yaladı, gözleri ona kilitlendi. "Sen... kocaman."

"Konuşmayı kes ve sikimi güzelce ıslat." Kendimi gevşekçe yumruklayarak, sızan ucunu onun aralık ağzına çarptım. "Ne kadar iyi bir sik emici olabileceğini göster bana."

Tereddüt etmeden beni emmeye başlar, tüm uzunluğum boyunca ustaca yalar. Yüksek bir iniltiyi bastırıyorum, ellerimi saçlarına geçirip başını kalçalarımın her sert hareketine uydururum.

"Aynen öyle."

Parmakları uyluklarımdan yukarı doğru kayıyor, tehlikeli bir şekilde kıkırma yaklaşıyor.

Saçlarını daha sıkı tutuyorum. "Bana dokunabileceğini söyledim mi?"

Eli'nin mavi gözleri benimkilerle buluşur, ıslak bir sesle çekilir, dudakları şişmiş ve çenesi parıldamaktadır. Ahlaksız bir cazibenin resmi.

Islak penisimin başıyla yanağına dokunuyorum, pürüzsüz cildinde yapışkan izler bırakıyorum. "Ben başka bir şey söylemedikçe ellerini kendine sakla. Anladın mı?"

O başını sallar.

Güzelce gerilmiş dudaklarının arasından kendimi geçirip, yumuşak avuçları kalçalarımın üzerinde kayarken vahşi bir tempo tutturuyorum.

"Ne kadar kullanışlı bir ağız." Yüzünü pelvisime doğru çekiyorum, boğazının derinliklerine giriyorum, harap olmuş inlemeleri boynum boyunca titreşiyor.

Orgazmım bir yük treni gibi vurur, zevk keskin ve sıcak bir şekilde doruğa ulaşır. Boğazına boşalırım, sonra yüzünü boyamak için yeterince geri çekilirim.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor, benim spermimle kaplı.

"Benim mükemmel küçük pisliğim. Lanet olasıca güzel." Şişmiş dudaklarını okşayarak, son inci damlaları topluyorum. "Hiçbirini boşa harcamayın."

Pembe dili dışarı fırlar, tereddüt etmeden parmaklarımdan boşaldığımı yalar.

Onu zahmetsizce ayağa kaldırıp ağaca doğru döndürürüm, ellerini bir elimle başının üstüne sabitlerim. Diğer elimle ustaca kot pantolonunu, sikini serbest bırakacak kadar açarım. Parmaklarım sıcak, sert eti sarar ve o nefesini keser.

"Oh, evet... Alexei lütfen..."

Kulağının kabuğunu ısırp onu sertçe okşarım. "Benim için boşalmak ister misin, Solnyshko?"

"Tanrım, evet... çok iyi geliyor..."

Güzel çığlıkları sessiz geceye yankılandığında, bileklerini bıraktım ve iki parmağımı nefes nefese olan ağzına bastırdım. "Onları benim için güzelce ıslat."

Anında yapışır, dili dönerek. Birkaç saniye sonra parmaklarımı çekerim ve aşağı uzanarak deliğinin etrafında kaygan daireler çizerim.

"Ah! Siktir... evet, siktir..."

Uzun parmağım ile kıvrılmış kenarı deliyorum ve o çaresizce inliyor, daha fazlası için kendini geri itiyor. Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar muhtaç bir küçük sürtüksün."

İkinci parmağımı birinci parmağımın yanına kaydırdım, nazikçe makas gibi hareket ettirdim, sonra bileğimi çevirip daha derine bastırdım.

O sıkıca kapanır. "Nasıl... Tanrım. Tekrar yap... Nasıl biliyorsun..."

Bir kahkaha atıyorum. "Birkaç kez bir kızın kıcını siktim, Solnyshko." Omzunu iz bırakacak kadar sert ısıyorum. "Şimdi çeneni kapat ve benim için boşalmak için odaklan."

Sadece birkaç kez daha içeri ve dışarı hareket ettikten sonra, keskin çığlığı geceye yankılanır ve sıcak ve ıslak bir şekilde yumruğumun üzerine boşalır. Titreyen vücudundan son damlasına kadar her şeyi sağlarım.

Sonunda gevşediğinde, parmaklarımı çekip, kaplı elimi ağzına götürdüm. "Dağınıklığını temizle, Solnyshko."

Dili hevesle işe koyulur ve derimden spermlerini yalar. Yeniden sertleşen penisim onun kıcının arasına sürtünür ve ben inlerim.

Uzaklardan gelen sesler, şu anda pek de dikkat çekmediğimizi hatırlatır, bu yüzden onu hızla kot pantolonuna geri sokarım, sonra yumuşayan sikini avucumun içine alırım.

"Bu artık benim, anladın mı?" Sertçe sıkıyorum ve o inliyor. "Bana ait olanı kimse görmeyecek ya da dokunmayacak."

O başını sallar. "Senin."

Bölüm 7

Alexei

Bıçaklarım, zavallı savunmayı aşarken buzı kesiyor, bu eziklerin çabalayıp yetişememelerini izlemenin verdiği heyecanla kalbim hızla atıyor. Gözümün ucuyla skor tabelasını görüyorum. Sacred Heart'ı 3-2 yeniyoruz.

Bu gece acımasız bir katliam var ama ben kendimi vermiş durumdayım, zincirlerimden kurtulup bu talihsiz piçlere tam anlamıyla saldırıyorum. Bir başka korkak kanat oyuncusunu bariyere çarpıyorum.

Evet, lanet olsun.

Onun acısı benim senfonim.

"Petrov bu gece ruhlarını almaya geldi." Walsh'un sesi katliamın üstüne çıkıyor. "Bu orospular nefes alıp çıkabilirlerse şanslı sayılırlar."

Hakemin düdüğü çalarken, dişlerimi sinir bozucu bir gülümsemeye gösteriyorum. Buzdaki aptal, kenara taşınırken, ben gülerек takım arkadaşlarımın yanına kayıyorum.

Jackson sırtıma vurur. "Sanırım ıslak rüyan, bağırsak yığınlarında kar melekleri yapmak."

"Bize de biraz bırak, olur mu?" Knight bana sert bir bakış atar. "Senin sıkıcı artıklarıyla uğraşmaktan nefret ediyorum."

Boynumu kırıştırıyorum, bir sonraki dalgayı sabırsızlıkla bekliyorum. "Eğer o güçsüz ellerin yetişebilirse, seve seve sana kemirmen için artıkları bırakırım."

Jackson sırtıyor. "Bunların herhangi biri, oynadığın yeni oyuncakla bir ilgisi var mı? Bilirsin, her sabah sabahın köründe geliyorsun."

"Ne zaman geldiğimi ne zaman fark ettin ki?"

"Siktiğimin herifi, huysuz kıcını uyandırdığım için bana bağırmayı bıraktın. Peki, o üzgün sikini düzenli olarak ıslatmana izin veren trajedi kim?"

"Seni ilgilendirmez."

"Sikini yalatmak seni gerçekten keyifli yapıyor. Kız kardeşleri var mı?" Gözleri hevesle parıldıyor, her zamanki gibi avını arayan bir kedi gibi. "İkizleri varsa iyi davranırım."

"Kendi deliklerini bul ve içine gir." Gülümsememde neşe yok, sadece dişlerim var. "Buna dokunulmaz."

Buz pistine geri döndüğümüzde dikkatimi tekrar oyuna veriyorum, ama düşüncelerim beklenmedik bir şekilde ağzımın izini taşıyan kızarmış alabaster tenine, dün gece Eli'nin sikini yutarken duyduğum çaresiz çığlıkların senfonisine ve dilim onun dilini deldiğinde benim adımları nasıl haykırdığına kayıyor...

"Petrov! Çok fazla adam var!" Siktir.

Dikkatimi dağıtan anıları kafamdan silip, ceza almadan önce hızla yedek kulübesine koşuyorum. Yedek kulübesine döndüğümde, su şişemin yarısını içip

kendimi odaklanmaya zorluyorum. O anıları daha sonra yaşayabilirim. Şu anda oyuna konsantre olmam gerekiyor.

Scoutlara, bana şans vermeye değer olduğumu kanıtlamalıyım.

İki dakika sonra, Walsh ve Knight ile birlikte penaltıyı atlatarak sahaya geri dönüyorum. Tanıdık rollerimize sorunsuzca giriyoruz — Knight puck'ı taşıyan oyuncuyu rahatsız ediyor, Walsh şut yollarını kapatıyor, ben de herhangi bir açık bulmak için bekliyorum.

Viktor şiddetli bir şutu uzaklaştırır ve alaycı bir şekilde esner. "Ölmüş büyükannemin şutları bile daha sert!"

Walsh, rakip forvetin ayak bileğini keserek kurtulur. Hakemlerin görmezden gelmesini seviyorum. Gerçi, muhtemelen fark edemeyecek kadar yavaşlar.

Knight hızla yaklaşır ve puck'ı uzaklaştırır. Bana keskin bir pas atar ve ben de düz ayakla duran savunmacıları geçerek ilerlerim. Ben yaklaşırken kalecileri telaşlanır ve son vuruş için hazırlanır.

Mükemmel bir şut, onun çaresiz eldiveninden dışarı çıkıyor, arkasındaki ağları şişiriyor ve stadyum gürültülü tezahüratlarla çalkalanıyor.

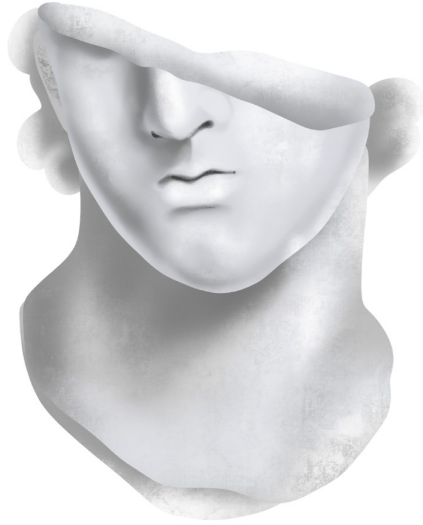
Bu maç başlamadan bitti.

Son düdük çalındığında, bir gol daha atmış ve iki golün asistini yapmışım. Sacred Heart'ı 7-3'lük bir skorla ezip geçtik.

Draft'a seçilmediğimi öğrendiğimden beri ilk kez, NHL'ye girmenin gerçekten mümkün olduğunu hissediyorum.

Bölüm 8

Eli

Yatağımda bağdaş kurup, defterime amaçsızca çizimler yapıyorum.

Saatlerce.

Kaç tane çizim yaptığımı bile bilmiyorum, sadece bu yaratıcılık patlamasının aşık olduğum Rus pislikten kaynaklandığını biliyorum. Aynı

her fırsatta bu lanet kitabı karıştıran adam.

Sanki hokey dışında en sevdiği şey buymuş gibi.

Bir saniye geri çekilip çizime bakıyorum, kıskançlık kanıma karışıyor.

Oh, kahretsin. Alexei'nin hokey dışında en sevdiği şey olmak istediğim için cansız bir nesneye gerçekten kıskanıyor muyum?

Tüm çizimlerimin bir şekilde onun etrafında dönüyor olması da yardımcı olmuyor. Sanki o benim ilham perimmiş gibi.

Ugh.

İlham perisi. Sanki edebiyat dersinde okuttukları eski kitaplardaki yaşlı insanlar gibi konuşuyorum.

Kendim hakkında öğrendiğim bir şey, en iyi işlerimi duygusal olarak bir şekilde bağlandığım zamanlarda ortaya çıkardığımdır. Ve son zamanlarda Alexei Petrov'a duygusal olarak bağlandım.

Bu arada... Onu seks dışında daha yakından tanımak istiyorum.

Ve tesadüfen bu akşam kampüste, benimkiler de dahil olmak üzere öğrencilerin çalışmalarını sergileyen bir sanat sergisi var.

Belki onu davet etmeliyim.

Fazla düşünmeden telefonumu alıp ona bir mesaj attım.

Hey, bu akşam kampüste bir sanat sergisi var.
benimle birlikte gitmek ister
misin?

Dakikalar geçiyor ama cevap gelmiyor. Sonunda, üç nokta beliriyor.

Neden bunu yapmak isteyeyim ki?

Gözlerimi deviriyorum.

Hadi ama, koca adam. Biraz hayatın
tadını çıkar.

Birkaç dakika daha acı verici bekleyiş.

Tamam, senin aptal sanat etkinliğine gideceğim.

Gülümserim.

Hemen kendime bir tokat atmak istiyorum. Neden randevu kelimesini kullandım ki? Bu bir ilişkiyi ima ediyor... ve ben hala bizim durumumuzun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onun sürekli hatırlattığı gibi "ona ait olduğumu" biliyorum.

Artık çok geç, özellikle de metnin altında "okundu" yazısı belirlediğinde.

Cevap vermediğinde hem rahatladım hem de incindim. İki duygunun aynı anda yaşanabileceğini bilmiyordum.

Birkaç saat sonra, Crestwood Üniversitesi Görsel Sanatlar Merkezi'ne doğru kampüsü geçerken, gömleğimin yakasını on kez düzeltip duruyorum.

Sergiye yaklaştıkça kalbim deli gibi atıyor ve azgın bir bizon gibi terliyorum, her an bayılacağımı düşünüyorum.

İşte, bunu bu kadar büyütmemek de buraya kadarmış.

Alexei'yi galerinin dışındaki duvara yaslanmış olarak görüyorum. Takım elbise giymiş. Dalgalı koyu kahverengi saçları yüzünden geriye doğru mükemmel bir şekilde taranmış. Seks, güç ve hakimiyet yayıyor.

Ve ben burada, bej renkli bir pantolon ve mavi bir polo tişört giymişim. İnleyip yavaşlıyorum.

Sadece Bay İki Ayaklı Seks beni fark ediyor ve ona doğru yürürken terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum.

Ona ulaştığımda, odunsu vücut kokusu doğal misk kokusuyla karışıyor, duyularımı ele geçiriyor ve hoş bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Titremeyi bastırıp, gerginliğimi gizlemek için zorla gülümsüyorum. "Gelmişsin."

Duvardan uzaklaşır, ellerini ceplerine sokar. "Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Geleceğimi söylemiştim."

"Peki, teşekkür ederim."

Kapı kolunu tutuyorum ve içeri giriyoruz. Alexei arkamdan geliyor, renkli soyut resimleri ve yaratıcı heykelleri somurtarak izliyor. Her bir eser hakkında ona kısa bilgiler veriyorum, ama gözleri hâlâ fırtınalı.

Sonra benim heykelime, *Unheard Melodies*'e ulaştık ve adımları yavaşladı, başını eğip kil, metal ve camdan yapılmış soyut insan figürlerini inceledi.

"Bu senin mi?"

Kuru dudaklarımı dilimin ucuyla ıslatarak başımı sallıyorum. "Kız kardeşim için yaptım. O sağır. Soldaki onu temsil ediyor, ellerini işaret diliyle kaldırmış

Sağdaki ise onu anlayamayan dünyanın geri kalanını temsil ediyor."

Parmaklarımla kili okşayarak, el hareketlerini mükemmel bir şekilde tasvir etmek için işaret dili kılavuzlarını araştırarak geçirdiğim saatleri hatırlıyorum. "Bir keresinde bana çocukluğunu böyle anlatmıştı. Ailesiyle çevrili olsa bile kendini yalnız hissettiğini."

"Gerçekten çok güzel. Çok yeteneklisin." Alexei, eserine bir kez daha göz gezdirdikten sonra gözlerime baktı. "Onu gören bir kardeşi olduğu için şanslı... onu gerçekten gören."

Beklenmedik övgü ve empati karşısında gözlerim doldu ve yanaklarım ısındı. "Teşekkürler."

Dudaklarında çok küçük bir gülümseme belirir. "Bu kadar şaşırma. Yeteneği takdir edebilirim." Gülümseme kaybolur. "Hokey ile ilgisi olmasa bile."

"Sana öyle dediğim için özür dilerim." Yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Sadece... başka ilgi alanların olması seni daha az sporcu yapmaz, biliyorsun."

Gerginleşir. "Bunu babama söylemeyi dene."

"Şu anda baban burada değil. Sadece ben varım ve seninle ilgili her şeyi duymayı seviyorum. Sadece hokey yıldızı olduğunu değil."

Alexei elimi tutar, başparmağını parmak eklemlerimde gezdirir. Bu basit, savunmasız dokunuş midemde keleklerin çılgınca uçmasına neden olur. "Bunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." İstesem de yüzümdeki geniş gülümsemeyi durduramıyorum.

El ele sergiyi gezmeye devam ediyoruz, ben onu bir eserden diğerine yönlendirirken, o da sanat eserlerinin unsurlarını anlatırken beni dikkatle dinliyor.

Sonunda, geniş omuzlarındaki sürekli gerginlik belirgin şekilde azalmıştı. Bunu bir başarı olarak değerlendiriyorum.

Serin akşam havasına çıktığımızda, Alexei bana dönüyor. "Bir şeyler yiyelim."

"Tabii." Kampüsün hemen yanındaki bir lokantaya gidiyoruz. Sipariş verdikten sonra, aramızda garip bir sessizlik oluyor. Konuşmayı başlatmak için bir konu ararken peçeteyle oynuyorum.

"Peki... ben ilgilendiğin ilk erkek miyim?" diye patladım, sonra onun solup masaya bakmasıyla irkildim. "Üzgünüm, ağzımdan öyle çıktı. Konuşmak zorunda değiliz."

Sanki içimde kabaran gerginliği yatıştırmaya çalışır gibi ellerimi uyluklarımın üzerinde ovuşturuyorum. Sadece gerginlik değil... kıskançlık da var.

Elini yüzüne sürer. "Ben sadece... Hâlâ bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum." Gözlerine bakmaz. "Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Kızlara karşı da pek bir şey hissetmedim. Hokey her zaman tek odak noktam oldu."

"Arzu hissetmiyor musun?"

Burun kıvırdı. "Hissediyorum. Ama seksten bahsetmiyordum."

Kaşları çatıldı, yüz hatları sertleşti. "Antrenman ve hokey benim hayatım. İlişkiler... dikkatimi dağıtır. Hiçbir zaman bir ilişki istemedim. Hiçbir zaman bir ilişkiye izin verilmedi."

"İzin verilmedi mi?"

"Babamın kuralları vardı."

Daha fazla açıklamaya girmediğinde, masanın üzerinden uzanıp tekrar elini tuttum. "Kendine ya da bize bir etiket koymak için acele etme. İşleri yavaştan alabiliriz, birlikte çözebiliriz."

Alexei elimi çevirip, önceki gibi parmaklarıyla eklemlerimi okşadı. "Bu hoşuma gider." Gözleri benimkilere yoğun bir şekilde bakıyordu. "Sana izin verirsem, bunu bana karşı kullanmayacağına, hayallerimi elimden almaya çalışmayacağına söz ver."

"Asla yapmam." Parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Seni önemsiyorum, Alexei." Garson yemeklerimizi getirerek bizi ayırdı. Sessizce yedik, kafam karışık. Hayatımı bir şeye adarken geri kalan her şeyi terk etmeyi hayal edemiyorum. Ve neden benden hayallerini elinden almamamı istiyor?

Gözlerim Alexei'ye kayıyor. Onu hiç tereddüt ederken görmemişim. Geçen gece ilk kez oral seks yaparken bile, tamamen kendini vermişti.

Ama ilişki kavramı onu endişelendiriyor. Cinsel yönelim sorununun bir günde çözüleceğini beklemiyordum. Sadece *flört etmenin* onu bu kadar tedirgin edeceğini düşünmemiştim. Ama yine de, daha önce hiç flört etmemiş gibi görünüyor. Ve bu kendi tercihi değil.

Onu nasıl bir adam yetiştirmiş?

Yemeğimizi bitirdikten sonra Alexei beni yurduma kadar geçirdi. Binamın önünde durduğumuzda, ellerini ceplerine soktu. "Güzel vakit geçirdim."

"Ben de."

Orada aptallar gibi birbirimize gülümseyerek durduk, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. Ceketinin önünü tutup onu kendime çekerek öptüm, o da hevesle karşılık verdi.

Alexei öpüşmeyi bırakır ve alnını alnıma dayar, gözleri kapanır. "Bana ne yapıyorsun Eli?" Sesi boğuk bir

fısıltı gibidir.

"Aynı şeyi ben de sana sorabilirim." Koyu kahverengi saçlarını geriye doğru düzeltirim. "Ben de hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim."

Boynuma burnunu sürter, kulağımın altına yumuşak bir öpücük kondurur ve ben ona sarılırım, keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek diye dilerim. Beklentiler yok, kendimizden başka bir şey olma baskısı yok.

Alexei geri çekilir ve boğazını sertçe temizler. "Gitmeliyim. Yarın erken antrenman var."

"Tamam."

Ama ben onun gitmesini istemiyorum. Onu içeri çekip, aptalca kaslı vücuduna kıvrılıp uykuya dalmak istiyorum.

Ama bu bencilce.

Bu yüzden ellerimi ceplerime sokuyorum, omuzlarım çöküyor ve o uzaklaşıp gecenin karanlığında kaybolurken, kaçmak üzere olan küçük bir iniltiyi yutuyorum.

Aman Tanrım.

Alexei Petrov'a aşığım. Gerçekten, delicesine aşığım.

Bölüm 9

Alexei

Yurtuma giden parke taşlı yolda yürürken, saçlarımı elime alıp uzun bir nefes veriyorum. Elbette, sabah antrenmanım var. Yurda dönüp biraz dinlenmek mantıklı.

Ama vücudumun her zerresi Eli'ye dönmem için çılgılık atıyor.

Öpücük pek işe yaramadı, ama mesele sadece bu değil. Kız kardeşinin o heykeli nasıl ilham verdiğini anlatması, sanki o da benim tüm benliğimi görebiliyormuş gibi, içimde derin bir şeyleri harekete geçirdi.

Sanki beni, onun istediği kişi olarak değil, gerçekte olduğum kişi olarak kabul edecekmış gibi.

O bizim gezimizi randevu olarak nitelendirdiğinde ne kadar iyi hissettiğimi inkar etmeyeceğim. Ve onun yüzünü görmek, sesini duymak, bana sarıldığını hissetmek, kendimi sonsuza kadar onun içine gömmek için can atmadığımı söyleyemem.

Geldiğim yöne doğru dönerek, adımlarımı uzatıp kaldırımda botlarımla hızla ilerlerken, yolumun üzerindeki birkaç öğrenci önümden çekiliyor.

İyi, çünkü yeterince hızlı çekilmeselerdi, onları ezip geçerdim. Kimse beni Solnyshko'ya ulaşmaktan bir saniye bile alıkoymasın.

Kaşlarımı kaldırıp başımı sallıyorum. Kimseye sevgi dolu sözler söyleyen biri olmadım hiç.

Kapıyı sertçe çaldım, parmak eklemlerim sert yüzeye agresifçe çarptı ve Eli kapıyı açtığı anda, içeri girerken onu geri itip odaya hızlıca göz gezdirdim. "Yalnızsın."

Bu önemli değildi.

Tek kelime etmez, sadece ağzını açgözlülükle ağzıma yapıştırır. İnlerim, elimi kalçasına koyar ve vücutlarımızı birbirine yaklaştırırım. O zaten sertleşmiştir ve uyluğuma sürtünmektedir.

Bu çılgın adama, havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var.

Eli'nin her şeyi beni ateşliyor — tadı, sesleri, gömleğimin altına kayan ve göğsümün her bir çıkıntısını ve çukurunu haritalayan o zeki eller.

Avuçları karın kaslarımın üzerinde kayarken tıslıyorum. Öpüşmeyi bırakıp gömleğimi çıkarıyorum ve onun gömleğine uzanıyorum, onun tenini benim tenimde hissetmek için can atıyorum.

Çıplak göğüslerimiz birbirine değdiğinde, sanki saf, cızırtılı, katıksız bir yıldırım gibi.

"Çıkar, bunları hemen çıkar," diyor, kemerimi ve takım elbise pantolonumu çözüyor.

Gülümserim, onun yaptığı gibi giysilerimi çıkarırım, ama o bunu çok daha az zarif bir şekilde yapar. Sonra, ereksiyonumu yumruklayarak, sızan yarığı başparmağımla okşarken inlerim.

"Siktir, Alexei." Eli'nin büyümüş göz bebekleri, benim kendimi tembelce okşadığım yere sabitlenir.

Düşük bir hırıltıyla onu yatağa itiyorum, sonra üstüne çıkıp onu sıkıştırıyorum. Yüzüne dikkatle bakarken, ereksiyonlarımız birbirine sürtünürken aşağı doğru iniyorum.

Eli sırtını kamburlaştırır, ağzı açılır ve gözleri kapanır. "Oh, Tanrım. Evet . . . daha fazla istiyorum . . ."

Eğilip boğazını ve göğsünü ısırıp emiyorum, sıkı meme uçlarını yalıyorum, ta ki o benim altımda kıvrana kadar. Parmakları acımasızca derime batıyor, ona sürtünürken iz bırakıyor.

Dudaklarımı boynunun tuzlu derisinde gezdirirken, dikkatini çekmek için çenesini keskin bir şekilde ısırıyorum. "Gözlerini aç. Bana bak. Seni görmek istiyorum."

Onun şehvetle dolu bakışları benimkilerle buluştuğu anda anlıyorum. Bu gece onun her santimini sahipleneceğim. Onu o kadar derinden mahvedeceğim ki, ikimiz için de geri dönüş olmayacak.

Eli, daha fazla temas arayarak yukarı doğru sallanırken yanakları daha da koyulaşır. "İçinde olmalıyım," diyorum, bağımızı sağlamlaştırma dürtüsüyle. Bütün bulanık çizgiler birleşip içimde şiddetle atıyor.

Eli, iki dirseğiyle kendini destekleyerek yatak başındaki çekmeceye doğru başını sallar. "Yağ ve prezervatifi al. Ben senin için kendimi açacağım."

"Hayır. Ne yapmam gerektiğini söyle," diye karşılık veriyorum, çekmeceyi açıp içine uzanarak şişeyi ve prezervatifi alıyorum. "Videoları izledim, ne yapmam gerektiğini gördüm."

Eli burun kıvrır. "Kulağa ne kadar seksi gelse de, sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Benden kayganlaştırıcıyı alır, sonra yatakta daha yukarı kayar, bir dizini yukarı kaldırır ve parmaklarına kayganlaştırıcıyı damlatıp kış deliğini daireler çizerek bana deliğinin muhteşem manzarasını sunar.

İşini bitirdikten sonra, tek parmağını içeri soktu ve yumuşak bir tıslama sesi çıkardı. Bu ses, sanki bu hareket beni bir şekilde Dünya'da tutacakmış gibi, yumruklarımı çarşafına sıkıştırdı.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey. Bir parmak iki, sonra üç parmak oluyor, o kendini gevşetirken. Serbest eliyle gövdesini yukarı doğru kaydırıp meme ucunu çimdikliyor, sonra şişmiş penisini kavlıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, ereksiyonum artık öfkeli bir kırmızıya dönmüş, onun parmakları düzenli bir şekilde içeri girip çıkarken ben de kendimi okşuyorum.

Bakışlarımız kilitleniyor ve aramızda tehlikeli ama aynı zamanda savunmasız bir şey geçiyor. Bu adam beni, benim onu sahip olduğum kadar geri dönülmez bir şekilde sahip.

Dikkatlice, onun ihtiyaç duyduğu inlemelerine rağmen parmaklarını çıkarırım ve lateksi ağrıyan penisimin üzerine yayarım, sonra kendimi kayganlaştırırım.

Bu adamı hayal edilebilecek en derin şekilde mahvetmek istiyorum, ama göğsümde bir belirsizlik parıldıyor. Bu adım... onunla seks yapmak... Kalbim çılginca atıyor. Bu sadece fiziksel bir şeyden daha fazlası olacak.

"Durdurabiliriz. Yapmak zorunda değiliz..."

"Buna ihtiyacım var." İtiraf ağzımdan dökülür. "Senin her parçanın bana ait olduğunu ruhuna kazıyana kadar seni sikmem lazım. Başka kimseye değil. Bana. Ve sadece bana."

"O zaman al beni." Beni kendine doğru çekerek, tırnaklarının keskin kenarları pazılarımı ısıyor.

Kendimi sabit tutarak, yavaşça içeri giriyorum, o sıkı kasları yırtıyorum. Yüksek sesle inliyorum. Eli çok sıkı. Çok sıcak.

O kalçalarını salladığında, benimkiler de tamamen içeri girene kadar ileri doğru hareket eder. Sert kasları yumuşadığında, yarıya kadar geri çekilirim, sonra vücutlarımızın birbirine sürtünmesinden çıkan kaygan sesler odayı doldurana kadar tekrar içeri girerim.

Eli inliyor, vücudu kıvranarak beni teşvik ediyor. "Hadi, daha sert yap. Beni mahvet, Alexei."

Boğazımdan bir hırıltı çıkar, kalçalarını tutup, her sert darbeye prostatını tam olarak vurmak için bizi doğru açığa getiririm.

"Oh, Tanrım. Mükemmel. Evet," diye boğuk bir ses çıkarır, o elektrikli noktayı vurduğumda omurgası eğilir.

"Bu benim kığım, benim malım. Siktir git, benim ve sadece benim." Eli'nin uyluklarını kavrarım, onu neredeyse ikiye katlayarak bir hayvan gibi onu sikerim. Onun güzel sikinden sıkı kaslarına şeritler sızar ve parmaklarımı onun etrafına dolamaya dayanamam.

"Evet, evet. Lütfen, oraya. Siktir..."

Aşağı doğru okşuyorum, sıkıca tutarken hafifçe büküyorum.

"Oh, siktir Alexei..." Kığı beni bir mengene gibi sıkıştırıyor. "Mükemmel siki beni çok sert boşaltacak."

Yaklaştım, testislerimde o tanıdık baskı oluşuyor, bu yüzden onu hızlı ve sert bir şekilde sikiyorum, derisine karşı homurdanıyorum. "O zaman sikime boşal. Açıktı deliğini ne kadar iyi doldurduğumu göster bana."

Eli kollarımda kasılır, sikim patlar, spermi göğsüne ve karın kaslarına sıçrar. Boynunun omuzla birleştiği yeri ısıtırım, orgazmı boyunca onu sikmeye devam ederim, görüşüm beyazlaşır ve hiç olmadığı kadar sert boşalırım, her hücrem zevkle patlar, sonra tekrar birleşir ve beni neredeyse yenilmez hissettirir.

Orgazm sonrası bulanık sersemlik içinde, kapının açılma sesini duyuyorum ve başımı çeviriyorum. Eli'nin oda arkadaşı eşikte duruyor, ağzı açık kalmış, sonra elini yüzüne kapatıyor. "Oh, Tanrım, lanet olsun. Ben de burada yaşıyorum!"

Geriye doğru sendeleyerek çıkar ve kapıyı arkasında sertçe kapatır. Bu izinsiz girişe homurdanırım ama Eli sadece kıkırdamaya başlar.

Uykulu, odaklanmamış bakışları beni tekrar bulur, yağmur bulutlarının arasından sızan güneş ışığı kadar parlak. "Belki bazen senin odanda kalmalıyız."

"Ya da ben bir kilit alırım, böylece o pislik içeri giremez." Eli'nin esnek vücudundan kurtulup prezervatifi halletmek için kalkarım. Kalçaları titrer ve ben yataktan kalkarken hafifçe tıslar.

"Alexei, olmaz. Ve nazik ol."

Başımı çevirip ona bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum. Ben mi? Nazik mi? Ama o, mendille kendini temizlerken gözlerini meydan okurcasına kısıyor.

Yatağa geri dönüp, onu çarşafların altına çekiyorum. Hemen kolunu belime doluyor, yüzünü göğsüme gömüyor, ben de parmaklarımı omurgasında yukarı aşağı gezdiriyorum. "Peki. Jackson zaten pek ortalarda yok."

Sessizce yatıyoruz ve nefes alış yavaşlıyor, vücudu gevşiyor. "Seni seviyorum, Alexei."

Göğsüm sıkışır ve boğazımda oluşan yumruyu zorlukla yutarım. Aşağıya bakarım, gözleri kapalıdır. Muhtemelen az önce ne dediğinin farkında bile değildir.

Umarım o da benim henüz dile getiremediğim duygularımın derinliğini anlıyordur, çünkü ben de onu seviyorum.

Bölüm 10

Alexei

Zorlu bir antrenmanın ardından kaslarım hoş bir şekilde ağrıyor ve doygunluk hissediyorum. Takımımız ateşli ve Frozen Four'a ulaşmamamızın imkanı yok. Kaderimizde olduğu gibi hakimiyet kuracağız.

Ve ben şimdiye kadarki en iyi performansımı sergiliyorum. NHL'ye girmek sadece benim tutunduğum bir hayal değil. Bunu iliklerimde hissediyorum.

Eli lobide veya yakınlarda olmalı. Kahve alacağını ve birlikte sınıfa yürümek istediğini belirten bir mesaj attı.

Sanırım takım arkadaşlarım boş zamanlarımı nerede geçirdiğimi öğrenmek üzereler. Kan dökülmedikçe genellikle birbirimizin işine karışmayız.

Lobiye iki adım attığımda tanıdık, heybetli bir silueti gördüm ve olduğum yerde donakaldım.

Vladimir Petrov'un cehennemin derinliklerinden çağırılmış gibi burada durduğunu hayal ediyor olamam.

"Baba. Seni beklemiyordum."

Her zamanki gibi soğuk ve değerlendirci bakışları üzerimde dolaşüyor. "Beklemeliydin. Gelişmelerini şahsen kontrol etmeye geleceğimi söylemiştim."

Onun ses tonuna sinirleniyorum ama keskin bir cevap vermekten kaçınıyorum. Ayıyı kıskırtmamak gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu dersi zor yoldan öğrendim. Parmağım sol yanağımdaki soluk yara izini okşuyor.

"Geçen ay Cornell'le oynadığınız maçı izledim. Dikkatsiz top kontrolü, isabetsiz paslar, tamamen etkisiz savunma. Bacağın iyileşmiş olabilir, ama geri kalanı... İnsanlar senin benim oğlum olduğunu fark etmeden ikinci periyotun ardından ayrılmak zorunda kaldım." Dudakları kıvrılır ve gözleri tiksinti ile parlar.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Ağzı sıkışır, bakışları buz gibidir. "Sesini alçalt, evlat. Kendi kanımdan birinin bana bağırmasına izin vermem."

"O maçtan beri tüm sezon boyunca harika oynuyorum. Asist, gol ve hücum süresi sıralamalarında en üstteyim. Yoksa benim istatistiklerimi takip etmiyor musun?"

Sadece bana sert bir bakışla bakıyor, cevap vermiyor.

"Biliyor musun, bıktım artık. Bacağımı kırmamın sebebi sensin, unuttun mu? Neredeyse hayallerimi benden çalacaktın. *Benim* hayallerimi."

Babamın omzunun üzerinden bir hareket gözüme çarptı. Eli birkaç metre ötede donmuş duruyordu, her iki elinde birer fincan kahve tutuyordu.

Ona bacağımı nasıl kırdığımı anlatmamıştım. Babamın araba sürerken bana vurmakla meşgul olduğu için kaza yaptığımızı. Hepsi, buzda yaptığım yanlış hareketleri hemen analiz etmek yerine telefonumda oyun oynadığım için olmuştu. O, benim vasat performansımı ateşli olduğum gerçeğine değil, buna bağlamıştı.

Babam dönüp omzunun üzerinden bakıyor. Eli'ye bakışlarını gezdirirken küçümseyen bir homurtu çıkarıyor. "Zamanını bu değersiz eğlenceyle mi geçirmeyi tercih ediyorsun?"

"Sen benim babam olabilirsin ama Eli benim."

Babam bana dönerek kaşlarını kaldırdı. "Senin mi?"

"Benim." Boyumu uzatırım. "Onu seviyorum ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim, sen bile."

İnce dudakları tekrar kıvrılır ve bana döner. "Oğlum şimdi bir pislik mi oldu?"

Ona yaklaşıp, ikimiz neredeyse burun buruna bakışırlız. "Bir kelime daha söyle. Cesaretin varsa."

Hırıldayarak yumruğunu salladı ve yumruğu yanağıma çarptı. Darbe beni bir adım geriye savurdu, yüzüğünün derimi yırttığı yerde ateşli bir acı hissettim.

Hayatımda ikinci kez.

Dik dururken parmaklarımla kesik yerini okşadım. Beni korkutmak istiyorsa, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmaktan memnuniyet duyarım.

Sadece Eli kahveyi düşürüp koşarak gelir ve babamı itekler. "Ona dokunma lan."

Babamın Solnyshko'ma elini sürmesini istemediğim için Eli'yi arkama itiyorum.

Ama babam sadece takım elbisesinin cebinden monogramlı mendilini çıkarır ve altın yüzüğünü lekeleyen kan damlalarını abartılı bir özenle siler.

İşini bitirdiğinde, beni bir kez daha soğuk bir küçümsemeyle ezdi. "Hesaplarının ve okul ücretinin kesildiğini düşün."

Bunun üzerine, cilalı loafer ayakkabısıyla dönüp, bana bir kez daha bakmadan çıkışa doğru yürüdü. Kusurlu bir aleti değiştirir gibi, tüm varlığımı bu kadar rahatça bir kenara attı.

Eli, ön koluma sıcak elini sürene kadar sessizlik hakimdir. "Kanaman var."

"Bu kadar trajik bakma. Ben iyiyim." Şüpheli bakışına karşılık, benimkine dolanan ince parmaklarını sıkıca tutuyorum. "Gerçekten. Hokeyde daha kötü yaralanıyorum."

O yüzünü buruşturur, ben gülümserim.

"NHL'de oynamayı planladığımı biliyorsun. Hiç yaralanmayacağımı mı sandın?"

Gözleri yaşlı. "O... farklı bir şey ve şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Baban sana vurdu, kanattı. Seni reddetti."

Onu kendime doğru çekerim, kollarımı beline dolayarak şakaklarına yumuşak bir öpücük kondururum. "Merak etme. Güç annemde. O pislik sadece ailemize damat oldu."

Vladimir Petrov, kalan kısa zamanının tadını çıkarsa iyi olur. Annem bir keresinde bana elini sürerse ne olacağını ona uyarmıştı ve o boş tehditlerde bulunan biri değildir.

Eli biraz geri çekilir ve bana bakar. "Kendini savunduğun için mutluyum." Alt dudağını ısırır. "Söylediklerinde ciddi miydin? Şey hakkında..."

"Her kelimesinde ciddiydim. Sen benim her şeyimsin, Solnyshko." Ona şefkatle öpüyorum, ruhumun derinliklerindeki duygularımın bir şekilde ona ulaşmasını umarak.

"Solnyshko ne anlama geliyor? Bana birkaç kez öyle seslendin."

Küçük bir kahkaha attım. "En yakın çevirisi güneş ışığı."

Dudakları en sevdiğim hayranlık dolu küçük 'O' şeklini alır ve lanet olası göğsüm, patlayacakmışım gibi duygularla genişler. Beni zahmetsizce çözebilen bu adama gerçekten, delicesine aşık olduğumu inkar edemem.

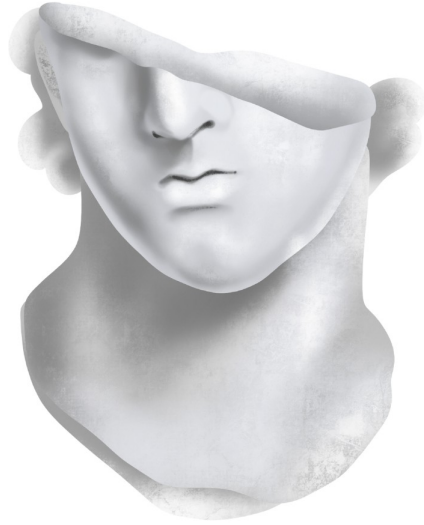
Benim mükemmel dengem.

"Seni seviyorum, Eli Holmes. Benim olan her şey senin. Sen benim her şeyimsin."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı boynuma. "Tam olarak olduğun gibi."

Bölüm 11

Eli

Dişlerimi yanağıma batırarak derisini çiğniyorum, Alexei'nin yurduna doğru hızımı artırıyorum. Deplasman maçımdan dönmüş olmalı. Tabii, sadece bir gün oldu ama Rus ayımı özledim.

Ayrıca Şu anda ona ihtiyaım var çünkü çok korkuyorum. Ders için yeni bir eser üzerinde çalışıyorum. En kötü deneyimlerimden birinden ilham alsam da, sonunda ilham geldi.

Alexei ile o boktan babasının hesaplaŐmasını izlemek kalbimi kırdı. Ve beni öfkelendirdi. Alexei'nin babasının ona yumruk attığını umursamamasına hala inanamıyorum.

Ve anlaŐılan bu ilk kez olan bir Şey değil.

Şiddet yanlıŐı bir insan değilim, ama bir kez olsun onun arkadaşları kadar psikopat olmak istiyorum. O pii ldrmek, çay kaŐıėıyla gözlerini oyup çıkarmak istiyorum. Sanırım bu acı verir. Umarım verir.

Ama Alexei'yi görmek, onu gerçekten görmek, en yeni eserime ilham verdi: elik gibi sert bir yüzün yarısı parçalanmış, altında acı, ıŐırap ve yara izleriyle dolu ikinci bir yüzün ortaya çıktığı yarım bir gövde.

Sadece minyatür modelim kayboldu, bu yüzden ıldıriyorum. Eser iki gün içinde teslim edilecek, daha büyük bir projenin değerlendirme notunun bir parçası. Bunu profesrme nasıl açıklayacağım?

Kapısını hızla alıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, kendimi hissettiğim kadar bitkin görünmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

Kapı açılır ve o selam bile vermez. Hayır, sadece ağzını ağzıma yapıştırır ve dilini içime sokarken beni içeri çeker. Ve ben yaz sıcağında arabada eriyen çikolata gibi eririm, her zamanki gibi onun için sızlanırım.

"Seni zledim, Solnyshko."

"Ben de seni özledim."

Biraz geri çekilir, eli yüzümün yanından geçer, kaşları atılır. "Ne oldu?"

Kayıp minyatrm hakkında uzun uzun konuşmak üzereyken, o lanet Şeyi masasında görüyorum.

Gözlerim kısılr. O pisliği dövmek isterim. "Ciddi misin sen?"

"Ne?"

Minyatür heykeli işaret ettim. "O! Her yerde onu arıyordum! Deliriyordum ve o senin elinde!"

O, sanki önemli bir Şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bu sabah seni ŐaŐırtmak için uğradım çünkü eve erken geldik ama sen yoktun. Onu gördüm, çok güzel olduğunu düşündüm ve istedim."

Geri adım atıp ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sen inanılmaz bir pisliksin. O benim notumun bir parçası, senin çalman için değil."

Onun bu parçayı güzel bulduğu gerçeği sonunda kafama dank edince öfkem biraz azalır.

"Birincisi, onu çalmadım." Tam boyuna uzanır, kollarını kavuşturur. "İkincisi, o ukala ağzınla bana ne dedin sen?"

"Eğer uyuyorsa." Erkek arkadaşım, onu sevdiğim için ona laf etmeyeceğimi sanıyorsa, başka bir şey daha bekliyor onu. "Bir dahaki sefere bir şey istiyorsan sor."

"Bunun neresi eğlenceli?" Gözleri kararır ve ağzının köşesi biraz yukarı kalkar. "Belki de hediye geri almalı ve sana vermemeliyim."

Çenem düşer, önceki tüm hayal kırıklığım buharlaşır, sanki göğsüme yumruk yemiş gibi istem dışı bir nefes veririm - ama iyi anlamda. "Bana hediye mi aldın?"

Çenesini yatağının üzerinde duran kutuya doğru uzatır. Yanına giderim, kapağı kaldırırım ve bir sweatshirt çıkarırken nefesim kesilir. En sevdiğim mavi ve mor tonlarında özel olarak yapılmış. Alexei'nin numarası, 44, arkada ve kollarda, Titans logosu ise önde.

"Neden beş dakika sana kızmama izin veremiyorsun?" Sweatshirt'ü göğsüme sıkıca sarıp gülümserken gözlerim doldu. "Teşekkür ederim. Çok beğendim."

"Sasha senin için yaptırmama yardım etti. Erkek arkadaşım herkes gibi bir forma giymek yerine, sadece ona özel bir şey giymeli."

Şu anda neye daha çok şaşırdığımı bilmiyorum: benim için en sevdiğim renklerde özel olarak hazırlattığı kıyafet mi, yoksa bunu *benim* arkadaşlarımdan biriyle planlamış olması mı? Bu arada, arkadaşım onunla gizlice bu işi yaptığını hiç belli etmemişti.

Alexei arkamdan parmaklarını saçlarıma geçirip köklerinden çekiyor, ben nefesimi tutarken başım geriye doğru savruluyor ve sweatshirt düşüyor.

Kemerimi çıkarmaya başlar. "Bana pislik dediğini unutmadım."

"Ben çok..."

"Kapa çeneni." Kemerimi kemer halkalarından çekip çıkarır, sonra kayışı ağzıma sokar ve başımın arkasında sıkıca bağlar. "Senden duymak istediğim tek şey, benim sikimde boşalırken çıkardığın o pis sesler."

Göz kapaklarım titrerken yüksek sesle inlerim. Ne zaman bu kadar mazoşist oldum?

"Kollarını kaldır."

Kollarımı kaldırdım ve o da gömleğimi çıkardı, sonra beni yatağa itti ve geri kalan giysilerimi de çıkardı. Tamamen çıplak kaldığımda, beni karnımın üstüne çevirdi ve ellerimi arkamda kemeriyle sıkıca bağladı.

Fermuarının sesi dikkatimi çeker ve dönüp arkama bakarım. Alexei kıyafetlerini çıkarır ve ben dizlerimi bacaklarımın altına çeker, kıcımı havaya kaldırır ve bacaklarımı açarım.

O kıkırdar, sonra kıcıma sertçe vurur, acı cennetsel ama cehennem gibi bir ateş gibi yayılır. "Bana ne kadar ihtiyaç duyduğunu unutmuşum."

Avuç içi tekrar kıcıma vurur. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde daha güçlü ve daha acımasızca.

Sikim sertleşmiş ve ağrıyor, her tokatta seğiriyor ve ben deriye inliyorum. Daha fazla yukarı doğru kıvrılıp geriye doğru ittiğimde, taşaklarımı çekip büküyor ve sikim ön sıvı akıtıyor.

Alexei kıcımı genişçe açar, sonra dilini tüm kıvrımlarım boyunca gezdirir. "Bana göz kırpan açgözlü deliğine bak. Benim sikimi o kadar çok istiyor ki."

Gözyaşları içindeyim, en pis, en çaresiz inlemeleri çıkarıyorum. Bu noktada cildimin her santimetresi bir uyarılma merkezi.

"Seni sikmem lazım, Eli. İçine derinlemesine boşalmam lazım."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Yüzünde soru işareti var. Ne zaman seks yapsak, her zaman prezervatif kullanmışsınız. Prezervatif kullanmamayı hiç konuşmadık.

Ama beni doldurmasına ihtiyacım var, bu en aptalca şey olsa bile. Başımı sallayıp geriye doğru itiyorum.

O inliyor, sonra yataktan kalkıp kayganlaştırıcıyı alıyor, geri gelip kendini ve beni kayganlaştırıyor.

"Siktir, bu kıcı seviyorum." Tekrar tokatlıyor. "Çok güzel, güzel ve kırmızı."

Alexei içime girerken, beni sonuna kadar gererken, beni doldururken, ben zevk ve acının çıplak sınırları gibiyim. Sonra eğilir, tüm vücudu benimkini kaplar ve sert ve hızlı bir şekilde siker.

Çok geçmeden inleyip kıvranmaya başlıyorum, acıyı dindirmek için sikime dokunmasını istiyorum. Ama o sadece başımı yatağa bastırıp daha sert sikiyor, azgın bir hayvan gibi homurdanıyor.

Nefesim düzensizleşir, gözyaşlarım yüzümden serbestçe akar, içimden çıkan her pis ses tanınmaz hale gelir. Ve bunun her dakikasını seviyorum.

Alexei'nin darbeler daha düzensiz hale geliyor, kendi vücudum da onun vücuduna karşılık vermek için geri itiyor. "Benim çaresiz fahişem benden doyamıyor. Siktir... Eli, ben...
... Spermimi al, bebeğim."

Onun çıkardığı boğuk ses beni unutulmaz bir zevke sürükler ve o benim sikime dokunmadan boşalmaya başlarım.

Sonra kıcımdan en yoğun zevk dalgası yayılır ve vücudumun her yerini kasar. Nefes almaya çalışırım ama alamam, bu his vücudumun her yerine yayılırken biraz şiddetli hale gelir. Alexei hareket ettiğinde, orgazmı yeniden ateşler.

"Sütümü sağ, bebeğim. Sikimi sağmaya devam et."

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, orgazmım sonunda diner ve Alexei iki kemeri de çözer, sonra yatağa yığılır ve beni göğsüne sıkıca çeker. "Ben seni sahipleniyorum sanıyordum, ama lanet kığın beni sahiplendi."

Ona sokuluyorum, mutluluktan düzgün düşünemiyorum ve uykuya dalmak üzereyim ki kapı açılıyor.

Alexei, bizi örtmek için battaniyeyi kaparken hırıldıyor. "Jackson, dışarı çık."

Jackson'ın sıkılmış bakışları bana kayıyor. "Onun küçük oyuncağı olduğunu düşünmüştüm." "Erkek arkadaşımın nasıl konuşulacağını öğren."

Seksin verdiği mutluluk yok olmuş, yerine duygusal aşk mutluluğu gelmiştir. O bana öyle dediğinde kalbim her seferinde sanki ilk kez duyuyormuşum gibi çarpıyor.

Başımı kaldırıyorum. "Merhaba. Ben Eli."

Jackson omuz silkiyor ve hiç etkilenmemiş gibi yatağına uzanıyor. "Partideki çocuk."

Kaşları çatılır. "O partide olduğum için benim olduğumu mu anladın?"

Jackson gözlerini devirir. "Daha çok, kıcı yanmış gibi partiden kaçtığı için. Birini öldürmek istiyor gibi görünmüyordu, daha çok bir şeyden kaçıyor gibiydi. Sonra sen aynı yönden geldin, yüzün kızarmış, gözlerin donuk. Cidden, bu basit bir matematik."

Alexei yanımda gerginleşir ve ona baktığımda, takım arkadaşına ölümcül bir bakış atmaktadır.

"Arena lobisindeki hesaplaşma, hiçbir şeyden haberi olmayan aptallara bile durumu açıklığa kavuşturdu. Söylemeliyim ki, Boy Toy, Alexei'nin babasına karşı çıkmak cesaret ister. Sanırım senden hoşlanmaya başladım. En azından seni öldürmek istemeyeceğim kadar."

"Sakin ol kalbim. Cinayet eğilimlerini bozmak istemeyiz." Alexei'ye daha da yakınlaşıyorum. "Tüm takım arkadaşların onun gibi mi?"

Alexei burnunu çeker. "Sadece tahammöl edebildiklerim."

"Harika. Öyleyse bir ara suç ortağı olarak tutuklanmaya hazırlıklı mı olmalıyım?"

Alexei kolunu bana dolayarak başımın üstüne öpücük kondurur. "Merak etme, seni beladan uzak tutacağım. Çoğunlukla."

Jackson telefonunu karıştırırken homurdanıyor ve ben gözlerimi kapatıp kendimi tamamen mutlu hissediyorum.

Hayatımın aşkı, birkaç ay önce koridorda bana çarpan pislik olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Bölüm 12

Alexei

Kalabalığın sağır edici uğultusu, patenlerimiz buzun üzerinde kayarken adrenalinimi artırıyor. South Shore Serpents ile oynadığımız maçlar, hem oyuncular hem de taraftarlar için sezonun en önemli maçları. İki okul arasındaki rekabet nesiller boyu sürmüş.

Sözde bu yaygın bir durum. Rusya'dan Crestwood'a geldiğimde, Jackson ve Walsh bana Long Island'ın North Shore ve South Shore bölgelerinin hayatın her alanında sürekli çekişme içinde olduğunu söylemişlerdi.

Walsh tribünlere doğru başını salladı. "Hayranlarının bizim tribünleri dolduracak kadar aptal olduğuna inanamıyorum."

Gülümserim. "Bizim taraftarlarımız da bu aptallara karşı bizim kadar kana susamış."

Jackson başını Eli'nin oturduğu yere doğru çevirir. "Erkek arkadaşına dikkatli olmasını söyle. Bu salaklarla oynadığımızda taraftarlar da kavga eder, biliyorsun." Eli'ye bakarım, arkadaşlarıyla konuşup gülüyor, ona verdiğim sweatshirt'ü giyiyor. Çok sevdiği o açık mavi renk ona çok yakışıyor ve onun üzerinde benim numaramı görmek içimdeki ilkel bir şeyi yatıştırıyor.

"Onun güzel kafasındaki tek bir saç teli bile kırılırsa, birinin boğazını dişlerimle parçalarım."

Kimse benim güneş ışığıma dokunmasın, kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, ki biliyorlar çünkü onun yanında oturan tek kişiler Sasha ve Winston. Herkes onların etrafında ve arkasında üç koltukluk bir boşluk bırakmış.

Akıllıca.

Dikkatimi tekrar buza çeviriyorum, kanım yıkım ve şiddet için çılgılık atıyor. Ve bunu benden daha iyi ortaya çıkaran kimse yok Killian Blackwell.

Sadece adını düşünmek bile çenemi gıcırdatıyor. O kendini beğenmiş piç kurusu ile benim bitmemiş bir işimiz var ve son düdük çalana kadar onu kanlı bir kemik yığını haline getirmeyi planlıyorum.

Onun ruhunu benden daha çok ezmek isteyen tek kişi Jackson. Onların nefreti patlayıcıdır. Jackson'ı karanlıklaştırır. Zaten olduğu halinden daha karanlık.

Walsh da onu kırmak istiyor, özellikle de Blackwell geçen yıl onu baş aşağı tahtalara çarptıktan sonra.

Buzu kanla kaplamak, birkaç kemik kırmak hoşumuza gidebilir, ama beyin hasarı gibi şeylerde sınırlarımızı çiziyoruz.

İlk yüzleşme acımasızdır, oyuncular yıkım topları gibi çarpışır ve vururlar. Kimse kendini tutmaz, beş saniye geçmeden kan dökülmeye başlar.

Tam da sevdiğim gibi.

Puku çalıyorum, tahtalara doğru ilerlerken Knight'a pas veriyorum. Blackwell, yüzünde kötü niyetle, araya girmek için hareket ediyor.

Jackson ona çarpar. Serpents'tan kimse misilleme yapamadan, puck'ı doğrudan Walsh'un sopasına atarım.

O, beni ağın yanında beklemem için zaman kazanmak için bir aldatma hareketi yapar. Walsh şut atıyormuş gibi yapar, sonra tam benim sopama doğru hızlı bir pas gönderir ve ben de onu ağa gönderirim.

Annemin kurabiyeleri sakladığı yerin tam üstüne.

Dördüncü dakikada 1-0 öndeyiz. Serpent'lerin yedek kulübesine geçerken gülümser ve göz kırparım.

İkinci periyotta, Knight South Shore'un kanat oyuncularından birini kişisel kum torbası haline getirirken, ben başka bir golün asistini yapıyorum. Zach'in soyadı Knight olabilir, ama benim lanet olası arkadaşım hiç de öyle değil.

Sadist bir psikopata ne isim yakıştır bilmiyorum.

Vardiya arasında Eli'ye bakıyorum, o da bana ince bir başparmak hareketi yapıyor ve bu hareket ruhumu ısıtıyor.

Üçüncü periyotta, sonunda Blackwell ile bire bir kalırım. Boardlar boyunca acımasız ve çirkin bir mücadele veriz, birbirimize vururuz.

Dirseklerim yukarı kalkar ve çenesine çarpar. "Oops."

Kan tükürüyor ve çılgınca sallanıyor. Hakemler bizi ayırıyor ve ikimiz de aynı cezayı alıyoruz.

Ceza alanına giderken Eli'ye dramatik bir öpücük gönderiyorum ve erkek arkadaşım gözlerini deviriyor. Ama onun küçük sırtışını yakalıyorum. Evet, istediği kadar sinirliymiş gibi davranabilir. Ben gerçeği biliyorum.

Son düdük çalınmadan önce iki gol daha atıyoruz. Titans 4-2 galip geliyor.

Soyunma odasından çıkar çıkmaz tanıdık kollar belimi sardı. Eli'yi ateşli bir öpücüğe boğdum, herkesin önünde onu sahiplendim.

"Seninle gurur duyuyorum," diye nefes nefese söylüyor ayrıldığımızda. "Seni seviyorum, Solnyshko."

Eli yumuşak ve tatlı bir gülümsemeyle "Ben de seni seviyorum" der.

Yakınlarda ani bir kargaşa çıkar. Jackson ve Killian kuduz hayvanlar gibi kavga ederler, birbirlerine vururken duvarlara çarparlar. İkisi de yere düşer, Jackson üstünlük sağlar ve Killian'ın yüzüne yumruklar yağdırır.

Serpents'ın geri kalanı soyunma odasından koşarak çıkar ve doğrudan bize doğru gelir.

Kaos patlak verir.

Eli'yi Viktor'a teslim ederim, kuzenimin onu koruyacağını bilerek, sonra da kavgaya katılırım.

Şiddetli bir kavga, artık bizi durduracak hakem yok. Knight, bir aptalın alnını yarararak dizlerini tekmeliyor. Walsh, başka bir aptalın bileğini kırıyor. Hatta çaylaklarımızdan biri bir Serpent'i otomat makinesine iterek camını kırıyor.

Güzel bir yıkım.

Burası Titanların krallığı ve bu yılanlara bu krallığı neden bizim yönettiğimizi hatırlatacağız.

En yakın Serpent'i bulup yüzünü duvara vuruyorum. Kuzenim gurur duyardı. Bu onun en sevdiği harekettir.

Bir el omzumu tutar — kampüs güvenliği. Kolayca teslim olurum. Yine de itibarlarını korumak için bizi sadece bir gece tutacaklar.

Kalabalığın içinde Eli'nin endişeli yüzünü buluyorum. "Üzgünüm, Solnyshko. Gece geç saatlere kadar sürer. Halletmem gereken bazı haşereler var. Beni bekleme, tamam mı?"

Yüzümü inceliyor. Ona gerçeği, tüm keskin kenarlarımı ve kaynayan şiddetimi görmesine izin veriyorum. Sadece iç çekiyor. "Fazla belaya bulaşma."

Vahşi ve acımasız bir gülümsemeyle, "Söz veremem," diyorum.

Kampüs güvenliği beni çıkışa doğru sürüklerken, Viktor'un Eli'nin omuzlarına rahatça kolunu attığını görüyorum. Kuzenim, bebek bakıcılığına zorlandığı için daha sonra öfke nöbeti geçirecek.

Çok yazık.

Viktor, çoğu zaman başımı ağrıtan bir herif olsa da, gerçekten güvendiğim tek kişi.

Jackson yanımdan geçerken somurtuyor ve yüzü parçalanmış, parmak eklemleri yarılmış haliyle, bizim kabusumuzun tam bir yansıması gibi görünüyor.

Cehennemden gönderilmiş acımasız bir Titan, bize karşı gelenlerin üzerine kanlı intikam yağıdırıyor.

Erkek arkadaşına son bir kez bakıp göz kırptım. Titanlar bu kasabayı ele geçirmiş olabilir, ama Eli benim kalbimi ele geçirdi.

Nefes almayı bırakana kadar benimle kalacak.

Okuduğunuz için teşekkür ederiz. Hikayeyi beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın.

Titans hakkında daha fazla okumak ister misiniz? [Buraya tıklayın ve Jackson'ın hikayesini okuyun: Brutal Titan \(Kitap 2\)](#)

Yazar Hakkında

E. V. Olsen, sahiplenici ve eşlerine veya partnerlerine tamamen takıntılı olan aşırı alfa erkekleri hakkında yazmayı seven bir romantik yazar. Onların sahip olduklarını elde etmelerine hiçbir şey engel olamaz. Çağdaş dünyada, PNR dünyalarında ve hatta kıyamet sonrası dünyalarda karanlık veya endişeli türde romantik hikayeler yazmaktan hoşlanır.

E.V.Olsen ile çevrimiçi bağlantı kurun

Web sitesi: <https://evolsenbooks.weebly.com/>

Haber bülteni: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6> Tiktok:

<https://www.tiktok.com/@evolsenbooks>

Instagram: <https://www.instagram.com/evolsenbooks> Facebook:

<http://www.facebook.com/evolsenbooks>

E.V. Olsen'in diğ er eserleri

Wasteland Temptations Serisi

[Mine to Claim \(Kitap 1\)](#)
[Mine to Protect \(Kitap 2\)](#)
[His to Break \(Kitap 3\)](#) [His](#)
[to Lead \(Kitap 4\)](#)

Kuzey Kıyısı Titanlar Hokey Serisi

[Vahşı Titan](#)
[Acımasız Titan](#)
Çılgın Titan

Acımasız Titan
Yasak Titan

İçindekiler

- [1. Klşeler ve Tetikleyici Uyarılar](#)
- [2. En İyi Arkadaş Olalım](#)
- [3. Bölüm 1](#)
- [4. Bölüm 2](#)
- [5. Bölüm 3](#)
- [6. Bölüm 4](#)
- [7. Bölüm 5](#)
- [8. Bölüm 6](#)
- [9. Bölüm 7](#)
- [10. Bölüm 8](#)
- [11. Bölüm 9](#)
- [12. Bölüm 10](#)
- [13. Bölüm 11](#)
- [14. Bölüm 12 Yazar](#)
- [Hakkında E.V.](#)
- [Olsen'in Diğer](#)
- [Eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

